

ELOKAPINA-KOHUN MUODOSTUMINEN JOURNALISMIN JA TWITTERIN VUOROVAIKUTTEISESSA JULKISUUDESSA

Elias Kaskela

Maisterintutkielma

Journalistiikka

Kieli- ja viestintätieteiden laitos

Jyväskylän yliopisto

Kevät 2022

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta Humanistis-yhteiskuntatieteellinen	Laitos Kieli- ja viestintätieteet
Tekijä Elias Kaskela	
Työn nimi Elokapina-kohun muodostuminen journalismin ja Twitterin vuorovaikutteisessa julkisuudessa	
Oppiaine Journalistiikka	Työn laji Maisterintutkielma
Aika Kevät 2022	Sivumäärä 63 sivua + 6 liitesivua
<p>Tiivistelmä</p> <p>Tässä tutkielmassa tutkin Elokapina-ilmastoliikkeen 3. lokakuuta 2020 Helsingissä järjestämän mielenosoituksen herättämää julkista keskustelua. Poliisi keskeytti mielenosoituksen sumuttamalla mielenosoittajia kaasulla, mistä seurasi kohu sekä sosiaalisessa että journalistisessa mediassa. Tutkielmassa tarkastelen mielenosoituksen herättämää keskustelua hybridinä mediatapahtumana journalistisen median ja Twitterin välillä. Tutkimukseni tavoitteena on selvittää, miten ja missä mediatapahtuma eteni, ketkä olivat keskeisiä toimijoita tapahtumassa ja millaisia affekteja ja tulkintoja tapahtuma herätti. Tutkimusaineistoni on kaksiosainen. Ensimmäisen osan muodostavat kolmen valtakunnallisen median (Helsingin Sanomat, Iltalehti, Yle) tekemät jutut mielenosoitukseen liittyen lokakuun 2020 ajalta. Toinen aineistoni koostuu eniten huomiota herättäneistä twiiteistä mielenosoitukseen liittyen. Twiittejä on yhteensä 110. Käytän menetelmänäni monipaikkaista analyysia, jossa sovellan sekä affektintutkimuksen analyysimenetelmiä että diskurssintutkimuksen keinoja.</p> <p>Mielenosoituksen ympärille muodostunut mediatapahtuma rakentui nopeasti erityisesti videoiden affektiivisuuden kautta. Keskustelu kiihtyi nopeasti, ja Twitterissä näkyi keskustelun vahva polarisaatio sen mukaan, nähtiinkö poliisin toiminta oikeutettuna vai ei. Affektiivisuus tuli esiin sekä mielenosoittajia vastustavissa että kannattavissa kommentteissa muun muassa vihan, ironian ja pettymyksen kautta. Tapahtuman keskeisten toimijoiden twiitit muodostuivat solmukohdiksi, jotka keräsivät runsaasti affektiivisia kommentteja. Uutismediassa korostui erityisesti oikeusdiskurssi tapana tulkita tapahtumaa. Tapahtuma jäsenyi oikeudelliseksi kysymykseksi poliisin voimankäytöstä, minkä kautta yleinen mielihope uutismediassa kallistui mielenosoittajien puolelle. Lisäksi esiin nousee diskurssi, jossa mielenosoittajat nähtiin tavallisia kansalaisia ja normaalia elämää haittaavina häiriköinä. Elokapinan tavoitteet jäivät poliisin ja mielenosoittajien välisen konfliktin varjoon.</p> <p>Mediatapahtuman affektiivisuus ja dynamiikka julkisuudessa seuraavat aiemman tutkimuksen tuloksia. Tapaus kuvastaa osaltaan ilmastonmuutoskeskustelun polarisaatiota erityisesti sosiaalisessa mediassa.</p>	
Asiasanat: Elokapina, hybridi mediajärjestelmä, hybridi mediatapahtuma, affekti, Twitter, aktivismi, polarisaatio	
Säilytyspaikka: Jyväskylän yliopisto	
Muita tietoja	

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	1
2	TUTKIMUKSEN TAUSTA.....	4
2.1	Hybridi mediajärjestelmä	4
2.2	Mediatapahtuma ja poliittinen aktivismi	6
2.3	Affektiivinen julkisuus	12
2.4	Tutkimusongelma ja tutkimuskysymykset.....	15
3	TUTKIMUKSEN TOTEUTUS.....	17
3.1	Aineisto.....	17
3.2	Menetelmä.....	19
4	TULOKSET	23
4.1	Mediatapahtuman dynamiikka	23
4.1.1	Videot mediatapahtuman syöttäjinä	23
4.1.2	Mediatapahtuman kulku alustojen välillä.....	26
4.1.3	Toimijat mediatapahtumaa reflektoidessa	28
4.2	Toimijat ja affektit	30
4.2.1	Poliisi	30
4.2.2	Elokapina	32
4.2.3	Poliitikot.....	35
4.3	Tapahtuman herättämät tulkinnat uutismediassa	39
4.3.1	Oikeusdiskurssi	40
4.3.2	Mielenosoittajat häiriköinä	43
5	JOHTOPÄÄTÖKSET.....	46
5.1	Mediatapahtuman affektiivisuus.....	47
5.2	Mediatapahtuman dynamiikka ja toimijat medialogiikkojen välissä	50
5.3	Mediatapahtuma ja polarisaatio	52
6	LOPUKSI.....	56
6.1	Tutkimuksen arviointi.....	56
6.2	Jatkotutkimusaiheita.....	57
	LÄHTEET	59
	LIITTEET	

1 JOHDANTO

Lokakuun 3. vuonna 2020 ympäristöliike Elokapina järjesti mielenosoituksen Helsingin Kaisaniemenkadulla. Aktivistit valtasivat tien ja estivät liikenteen kulun. Poliisin kanssa oli sovittu mielenosoituksesta Senaatintorin lähistöllä, missä mielenosoittajat aluksi olivatkin. Kun aktivistit kuitenkin siirtyivät sovitulta paikalta Kaisaniemenkadulle, eivätkä suostuneet siirtymään poliisin kehotuksista huolimatta, poliisi suihkutti mielenosoittajia sumutteella. Tapahtuman merkitykset ja sen herättämät reaktiot alkoivat kiihtyä ja monistua, kun videot ja tiedot tapahtumasta alkoivat kiertää sosiaalisessa mediassa. Nopeasti myös uutusmedia tarttui aiheeseen, mikä entistestään lisäsi tapauksen julkisuutta ja kiihdytti julkista keskustelua.

Tässä tutkielmassa tarkastelen edellä kuvaamaani tapahtumaketjua hybridinä mediatapahtumana: miten mielenosoituksen tapahtumat kiersivät Twitterin ja uutismedian välillä ja niiden vuorovaikutuksessa. Analysoin tapahtumaa affektien ja diskurssien kautta. Pyrin selvittämään, millaisissa tunne- ja merkitysrekistereissä julkista keskustelua käytiin ja miten erilaiset affektit ja tulkinnat vaikuttivat tapahtuman etenemiseen.

Elokapina (Extinction Rebellion) on Britanniassa vuonna 2018 perustettu kansainvälinen ympäristöliike, joka käyttää väkivallatonta suoraa toimintaa ajaakseen tavoitteitaan. Keskeisin liikkeen toiminnan muodoista on kansalaistottelemattomuus. Elokapina järjestää mielenosoituksia ja performansseja, joilla se pyrkii saamaan julkisuutta. Liike vaatii, että ilmastonmuutokseen ja

ekologiseen kriisiin vastataan kovemmin poliittisin keinoin. Elokapina ajaa järjestelmätason muutoksia parlamentaariseen demokratiaan. Se vaatii niin sanottuja ”kansankokouksia”, joiden kautta kansalaiset voisivat osallistua suuremmin demokraattiseen päätöksentekoon. Liike on levittäytynyt yli 70 maahan ja siihen kuuluu noin 500 paikallisryhmää. (Huusko 2020.)

Elokapina-kohu on mediatapahtumana mielenkiintoinen, sillä siinä suhteellisen pieni mielenosoitus nousi symbolisesti merkittäväksi tapahtumaksi, josta uutisoitiin vielä viikko tapauksen jälkeen, ja johon johtavat poliitikot sisäministeristä lähtien ottivat kantaa. Vaikka tapahtuman nouseminen valtakunnalliseksi uutisaiheeksi johtui poliisin kyseenalaisista toimintatavoista, oli sosiaalisen ja perinteisen median vuorovaikutus suuressa roolissa siinä, miten tapauksen saama huomio muodostui. Tapauksen saaman merkityksen voikin sanoa osaltaan kummunneen sen synnyttämästä reaktiosta hybridissä mediajärjestelmässä. Tapaus herätti tuoreeltaan kiinnostusta median lisäksi myös tutkijoissa. Henrik Rydenfelt ja Lauri Snellman (2020) esimerkiksi tarkastelivat Etiikasta.fi -sivustolla Elokapina-kohua tuoreeltaan kansalaistottelemattomuuden oikeutuksen näkökulmasta. Sosiologiaa popularisovalla Ilmiö-sivustolla Eeva Luhtakallio ja Taina Meriluoto (2020) puolestaan analysoivat Elokapinaa kuvien ja niiden poliittisen voiman kautta. Näiden analyysien lähtökohdat risteävät joltain osin myös oman tutkimustehtäväni kanssa, mutta itse pyrin tarkentamaan tutkimukseni nimenomaan hybridin mediatapahtuman tarkasteluun.

Keskeisin fokukseni tutkimuksessa on hybridin mediatapahtuman ja sen synnyttämien affektien sekä merkitysten tarkastelu. Tarkastelen myös, miten mielenosoittajien ja poliisin suhde merkityksellistyi keskustelussa ja minkälaisia sävyjä keskustelu sai. Elokapina-liikehdintä kytkeytyy osaksi viime vuosien näkyvää aktivismia ilmastonmuutosta vastaan. Esimerkiksi Greta Thunbergin aloittama ja Suomeenkin asti yltänyt nuorten ilmastolakko edustaa samankaltaista ajan henkeä kuin Elokapinakin. Tähän kontekstiin liittyen tutkimukseni tarkastelee, millaisia merkityksiä ilmastokeskustelu saa paikallisesti suomalaisessa mediaympäristössä.

Tutkimustani tehdessäni Elokapina-liike on jatkanut toimintaansa Suomessa ja järjestänyt muun muassa kesällä ja syksyllä 2021 mielenosoituksia, jotka ovat saaneet hyvin laajaa mediahuomiota ja herättäneet keskustelua paitsi kansalaistottelemattomuudesta myös siitä, millä tavoilla ilmastokriisiin tulisi suhtautua ja miten on hyväksyttävää toimia ilmaston nimissä. Liike vaikuttaakin olevan tällä hetkellä aktiivisin ja näkyvin Suomessa toimiva ilmastoliike. Siksi liikkeen herättämän julkisen keskustelun ja affektiivisen vastaantoton tutkiminen antaa hyvän kuvan siitä, miten keskustelu ilmastopolitiikkaan ulkoparlamentaarisin keinoin vaikuttamaan pyrkivän liikkeen ympärillä jäsentyy nykyisessä mediatilassa ja millä tavalla keskustelu heijastaa laajemmin ilmastokysymyksiin liittyviä asenteita ja ristiriitoja.

2 TUTKIMUKSEN TAUSTA

Tässä luvussa esittelen tutkimukseni teoreettisen taustan sekä tutkimusongelman ja tutkimuskysymyksen. Tutkimukseni pohjautuu hybridin mediajärjestelmän- ja tapahtuman teoriaan sekä affektintutkimukseen. Käyn seuraavaksi teoreettisen taustan läpi tässä järjestyksessä.

2.1 Hybridi mediajärjestelmä

Tarkastelen Twitterin ja journalismin vuorovaikutusta hybridin mediajärjestelmän kautta. Hybridi mediajärjestelmä on Andrew Chadwickin (2013) kehittämä käsite ja se tarkoittaa systeemiä, jossa perinteinen ja uudempi digitaalinen media ovat jatkuvassa vuorovaikutuksessa keskenään, jolloin eri mediamuodot risteävät ja sekoittuvat. Chadwick (2013, 4) kiinnittää huomiota erityisesti poliittisen viestinnän muotoutumiseen mediajärjestelmä muuttuessa. Hänen mukaansa uudemmat ja vanhemmat mediamuodot vaikuttavat sekoittuessaan toistensa logiikkaan, jolloin myös valta muotoutuu ja jakaantuu uudelleen poliittisessä viestinnässä.

Ensimmäisenä medialogiikan käsitettä kehittivät David Altheide ja Robert Snow (1976), jotka määrittivät sen tavaksi, jolla massamedia vaikuttaa yhteiskunnallisiin instituutioihin ja toimintaan (Thimm ym. 2018 mukaan). Altheiden ja Snown mukaan medialogiikan kautta voidaan tarkastella sitä, kuinka tapa käyttää mediaa vaikuttaa

laajemmin yhteiskunnallisten, kulttuurillisten ja poliittisten käytäntöjen muotoutumiseen. Heidän mukaansa median valta johtuu nimenomaan siitä, että ihmiset ovat omaksuneet median normit ja muodot niin hyvin, että maailma alkaa hahmottua näiden normien ja muotojen kautta. (Altheide & Snow 1976, Couldryn 2012; Chadwickin 2013, 19 mukaan.) Chadwickin (2013, 4) mukaan medialogiikka muodostuu teknologioiden, genrejen, normien, mediakäyttämisen ja organisaatioiden kautta. Hän korostaa, että toisin kuin Altheide ja Snow näkivät, mediamaisen muutos ja informaation räjähdysmäinen kasvu on luonut useita kilpailevia medialogiikkoja, ei vain yhtä hallitsevaa logiikkaa (Chadwick 2013, 21).

Hybridi mediajärjestelmä kietoutuu yhteen sosiaalisen median logiikan käsitteen kanssa. Van Dijck on tutkinut sosiaalisen median sivustoja alustoina, joissa kulttuurilliset, teknologiset, taloudelliset ja sosiaaliset tekijät kietoutuvat yhteen ja muokkaavat kulttuurillisia ja sosiaalisia käytäntöjämme. Sosiaalisen median logiikka viittaa siihen, miten algoritmit, jotka valikoivat ja ohjaavat alustoilla olevia sisältöjä, muokkaavat samalla tapamme jäsentää julkista keskustelua ja osallistua siihen. Sosiaalisen median logiikka korvaa, mutta myös jatkaa ja täydentää massamedia logiikkaa. (Van Dijck 2013; Van Dijck, Poel & Waal 2018.) Van Dijck ja Poell (2013) määrittelevät neljä käsitettä, joiden kautta sosiaalisen median logiikka muotoutuu: ohjelmoitavuus (programmability), suosio (popularity), yhdistyneisyys (connectivity), sekä datafikaatio (datafication) (van Dijck & Poell 2013, 3).

Tutkimuksessani tarkastelen Twitteriä ja perinteistä journalistista mediaa osana hybridiä mediajärjestelmää, jossa media-alustojen vuorovaikutus vaikuttaa siihen, millaisia affekteja ja merkityksiä Elokapina-mielenosoituksen aloittama mediatapahtuma herättää. Hybridissä mediajärjestelmässä kahden mediatyyppin sisällöt kulkevat molempiin suuntiin: Twitterissä keskustellaan uutisista ja kehystetään niitä kommenteilla. Uutissivustoille taas upotetaan twiittejä tai reagoidaan muuten Twitterin aiheisiin ja keskusteluihin. Näin muodostuu kehä, jossa sisällöt kiertävät mediasta toiseen ja muovaavat julkista keskustelua risteyskohdissa, joissa erilaiset medialogiikat törmäävät.

2.2 Mediatapahtuma ja poliittinen aktivismi

Jäsennän Elokapina-mielenosoituksen ja hybridin mediaympäristön suhdetta media-tapahtuman käsitteen kautta. Dayan ja Katz (1992) tarkoittavat mediatapahtumalla seremoniallista tapahtumaa, joka yhdistää median välityksellä yhteisön median luoman symbolisen keskustan ympärille. He tarkastelevat ensisijaisesti television tapaa tuottaa tällaisia suuria tapahtumia. Dayan ja Katz (1992, 10) rajaavat tietoisesti seremoniallisuuden mediatapahtumaa määrittäväksi tekijäksi. Näin he sulkevat käsitteen ulkopuolelle hajottavat ja yllättävät tapahtumat ja kutsuvat näitä uutistapahtumiksi. Sittenkin mediatapahtuman käsitettä on kehitelty eteenpäin lukuisten tutkijoiden voimin. Esimerkiksi Couldry (2012, 78) on kritisoinut käsitettä juuri siitä, että se kiinnittää huomion vain seremoniallisiin ja yhteisöä luoviin tapahtumiin, vaikka media-kenttä on kuitenkin sittenkin sirpaloitunut ja mediatapahtumat muuttuneet yhä yleisemmin luonteeltaan hajottaviksi tapahtumiksi, jotka perustuvat esimerkiksi konflikteihin tai kriiseihin. Couldryn mukaan myöskään mediatapahtuman symbolinen merkitys ei ole enää vain yhteisöllisyyttä luova, vaan esimerkiksi terrori-iskujen (9/11) tapauksessa symbolit voivat toimia päinvastoin vastakkainasettelun tarkoituksessa. Hepp ja Couldry (2009) pyrkivät tuomaan mediatapahtuman käsitteen digitaalisen median aikaan uudella määrittelyllä. Heidän mukaansa mediatapahtumat ovat yhteiskunnan sosiaaliseen ytimeen vaikuttamaan pyrkiviä performansseja, jotka tapahtuvat media välityksellä. Ne liittyvät tiettyyn temaattiseen keskukseen, ylittävät mediamuotoja ja tavoittavat suuria ja monipuolisia yleisöjä. Määritelmän taustalla on ajatus, että median kautta saadaan yhteys yhteiskunnan "sosiaaliseen keskukseen" jossa käydään symbolisia kamppailuja yhteisön muotoutumisesta (Couldry 2012, 79).

Hybridin mediatapahtuman käsite yhdistää aiemman mediatapahtumasta käydyin keskustelun nykyiseen informaatioympäristöön. Sumiala, Valaskivi, Huhtamäki ja Tikka (2018) ovat tutkineet hybridiä mediatapahtumaa ranskalaisen satiirilehti Charlie Hebdon toimitukseen tehdyn terrori-iskun tapauksessa. He tarkoittavat hybridillä mediatapahtumalla sitä, kuinka mediajärjestelmä kierrättää ja kärjistää tapahtumaa ja näkevät hybridin paitsi mediamuotojen, myös inhimillisen toimijuuden ja tekno-

logian välisenä vuorovaikutuksena (Sumiala, Valaskivi, Tikka, Huhtamäki 2018, 5–8). Koska hybridi mediatapahtuma voi tapahtua samaan aikaan lukuisten sosiaalisen median alustojen ja perinteisen median vuorovaikutuksessa, ja toimijoiden tapa osallistua mediatapahtuman seuraamiseen vaihtelee, muodostuu tapahtumasta monenlaisia narratiiveja. Toisin kuin perinteisessä mediatapahtumassa, jota Dayan ja Katz hahmottelivat, hybridissä mediatapahtumassa ihmiset eivät kokoontu yhteisen tarinan äärelle, vaan niin sanottu todellinen narratiivi voi poiketa viraaliksi lähtevistä tulkinnoista paljonkin. (Freelon & Karpf 2015; Papacharissi 2015; Sumiala ym. 2018, 16.) Sumiala ym. (2018) tutkivat hybridiä mediatapahtumaa käyttäen pääasiallisena aineistolähteenään Twitteriä, mutta tukeutuvat myös muihin sosiaalisen median alustoihin ja journalistisiin medioihin. Hybridejä mediatapahtumia on myös tutkittu esimerkiksi tarkastelemalla television ja sosiaalisen median yhtäaikaista käyttöä esimerkiksi vaalitenttien yhteydessä (Freelon & Karpf 2015; Vaccari ym. 2014). Vaikka mediatapahtumalla on perinteisesti tarkoitettu suurta ja merkittävää tapahtumaa, voi hybridin mediatapahtuman käsitettä mielestäni soveltaa myös Elokapina-kohun kaltaiseen paikallisempaan ja pienempään tapahtumaan.

Sumiala ym. (2018) määrittelevät viisi hybridiä mediatapahtumaa määrittävää tekijää: toimijat, käyttömahdollisuudet, huomio, affektit ja kiihtyminen. Toimijoiden määrittelyssä sovelletaan sosiologi Bruno Latourin (2005) toimijaverkkoteoriaa, jossa tapahtumia tarkastellaan erilaisten toimijoiden yhteen kietoutumisen ja yhteistyön kautta. Toimijoita voivat olla inhimilliset yksilöt, ei-inhimilliset toimijat sekä erilaiset yhteenliittymät. Toimijoilla tarkoitetaan siis paitsi mediatapahtumaan osallistuvia ihmisiä, myös teknologioita ja alustoja, jotka mahdollistavat viestivirrat. (Sumiala ym. 2018, 17.) Käyttömahdollisuuksien kautta tarkastellaan sitä, miten yhteisöjen sosiaaliset rakenteet ja teknologian luomat mahdollisuudet osallistua mediatapahtumaan suhteuttuvat toisiinsa. Käyttömahdollisuudet siis määräävät sen ”mitä voi tehdä”. (Sumiala ym. 2018, 18.) Huomio on yksi tärkeimmistä mediatapahtumaa rakentavista käsitteistä, sillä mediasisältöjen määrän ollessa valtava ja ihmisten huomiokyvyn rajallinen, nousee mediatapahtumaan osallistuvien toimijoiden kyky kiinnittää huomiota tärkeäksi tekijäksi siinä, millaiseksi mediatapahtuma muodostuu (Sumiala ym. 2018, 19).

Myös tässä tapauksessa sekä ihmiset että teknologiat ovat vaikuttamassa siihen, minne huomio suuntautuu: media-alustojen viestivirtoja ohjaavat algoritmit määräävät, mikä alustoilla kiinnittää huomiota, mutta myös sisältöjä luovat ja jakavat käyttäjät suuntaavat huomiota eri pisteisiin. Affektilla tarkoitetaan sitä, kuinka erilaiset tunteenilmaukset syntyvät ja kiertävät osana kulttuurillisia ja sosiaalisia rakenteita. Affekteista lisää omassa alaluvussa. Kiihtyvyys viittaa siihen, että hybridissä mediatapahtumassa sisällöt virtaavat eri alustojen välillä jatkuvana virtana, jolloin mediatapahtuma täytyy käsittää jatkuvasti muotoutuvana, ei paikallaan pysyvänä. Kiihtyminen kattaa myös sosiaalisen sfäärin, jossa ihmisten odotetaan osallistuvan ja luovan sisältöä jatkuvasti nopeammin. (Sumiala ym. 2018, 21.) Käytän yllä esitettyä jaottelua analyysini tukena. Erityisesti tarkastelen miten toimijat, affektit, kiihtyminen ja huomio näkyvät Elokapina-mielenosoituksen ympärille muodostuneessa mediatapahtumassa.

Kuten jo aiemmin tuli esiin, huomio nousee yhdeksi hybridiä mediatapahtumaa rakentavaksi käsitteeksi. Mediatapahtumien symbolisissa kamppailuissa kaikki toimijat perinteisestä mediasta ja vallankäyttäjistä yksittäisiin ihmisiin yrittävät hakea huomiota (Sumiala ym. 19). Tufekcin (2013) mukaan sosiaalisen median aikakaudella huomio on keskeisin resurssi yhteiskunnallisille liikkeille. Kun perinteisen median "monopoli" huomion tuottamiseen on murtunut ja huomiotalous on verkottuneen julkisuuden aikakaudella muuttunut monimuotoisemmaksi ja sirpaleisemmaksi, kannattaa liikkeiden hakea huomiota sosiaalisessa mediassa käynnistyvien kohujen kautta. Affektiiviset sisällöt keräävät sosiaalisen median alustoilla huomiota erityisen hyvin (Papacharissi 2015; Sumiala ym. 2018).

Chadwickin (2013, 210) mukaan digitaalisten mediamuotojen logiikka mahdollistaa vallankäytön mediassa myös tavallisille kansalaisille ja poliittisille aktivisteille uudella tavalla. Schroeder (2018, 31) taas huomauttaa, että vaikka hybridi mediajärjestelmä jakaa vallankäytön mahdollisuuksia mediassa jossain määrin uusiksi, ei poliittisen eliitin tai mediaeliitin valta välttämättä katoa minnekään, vaan myös ne pystyvät sopeutumaan ja hyödyntämään uusia mediamuotoja edukseen. Elokapina-

mielenosoitus ja siitä seurannut keskustelu muodostuu osittain tällä akselilla, jossa poliittiset aktivistit pyrkivät vaikuttamaan siihen, millaisia merkityksiä tapahtumaan liitetään ja samalla perinteiset uutisvälineet sekä muut poliittiset toimijat käyttävät omaa valtaansa asian kehystämisessä.

Couldry ja Hepp (2018, 179) argumentoivat, että meditoitunut yhteiskunta, jossa digitaalisten medioiden merkitys on suuri, tuottaa lukuisia julkisoja, jolloin myös erilaisten kuviteltujen yhteisöjen¹ määrä kasvaa ja moninaistuu, mikä vaikuttaa myös erilaisten poliittisten liikkeiden mahdollisuuksiin vaikuttaa median kautta. Digitaalinen media vaikuttaa yhteiskunnallisten liikkeiden rakenteen muodostumiseen. Liikkeet voivat järjestyä väljemmin ilman tiukkoja rakenteita, jolloin yksilöiden toiminta media-alustoilla voi nousta toiminnan keskiöön.

Toisaalta digitaalinen media mahdollistaa myös uudenlaisten rakenteiden kehittämisen liikkeisiin. (Couldry & Hepp 2018, 179.) Esimerkiksi Yhdysvaltain kapitalismia ja eriarvoisuutta 2010-luvun alussa vastustanut Occupy-liike järjestyi hyvin vapaasti protestien ja median kautta luoden kaksi eri tasoa liikkeen toimintaan: ensimmäisen muodostivat aktivistit, jotka jalkautuivat kaduille ja toisen liikkeen ympärille sosiaalisessa mediassa syntynyt yhteisö, joka seurasi ja osallistui liikkeen tavoitteiden tukemiseen median kautta. Näin liike järjestyi kahdella eri tasolla saman symbolisen keskuksen ympärille. (Couldry & Hepp 2018, 180; Kavada 2015.) Occupy-liikkeen tapaisia hierarkiattomia, verkostomaisesti järjestäytyviä liikkeitä on kuitenkin myös kritisoitu. Muun muassa Nagle (2017) huomauttaa, että suuret 2010-luvulla internetissä verkostomaisesti syntyneet liikkeet, kuten Occupy ja Arabikevät epäonnistuivat tavoitteissaan, ja että esimerkiksi Arabikevään tapauksessa hierarkiattomuus loi valtatyhjiön, jonka ääri-islamistit täyttivät. Nagle myös huomauttaa, että vaikka jotkut verkostomaisen yhteisöllisyyden teoreetikot ovat nähneet verkostot itsessään edistyk-

---

¹ Kuviteltujen yhteisöjen käsitettä käytetään tässä Dayanin ja Katzin (1992) tarkoittamassa mediatapahtuman muodostaman ytimen merkityksessä.

sellistä politiikkaa ajavana voimana, ovat ne lopulta ideologisesti tyhjiä, jolloin ne voidaan valjastaa myös taantumuksellisen politiikan käyttöön.

Yhteiskunnallisten liikkeiden suhde mediaan ja mediatapahtumiin kytkeytyy vahvasti aikaan. Poell (2020) tutkii, miten aktivistien mediankäyttö muokkaa sitä, kuinka keskustelu mielenosoituksista muotoutuu ja miten mielenosoitusta legitimoidaan tai delegitimoidaan. Poellin mukaan mielenosoitukset merkityksellistyvät sosiaalisen median luomissa yhteisöissä suhteessa ajallisuuteen. Poell toteaa aiemman tutkimuksen osoittavan, että yhteiskunnallisten liikkeiden on perinteisesti ollut vaikeaa saada näkyvyyttä ajamilleen asioille sosiaalisessa mediassa. Yhteiskunnallisia epäkohtia tuottavat rakenteelliset tekijät jäävät mediassa usein taka-alalle huomion kohdistuksessa mielenosoittajien toimintaan ja sen "episodimaisuuteen". Uutismediat toimivat nykyään 24/7- uutissyklillä, joka on rakentunut 1980-luvulta lähtien. Poellin mukaan tämä medialogiikka vaikuttaa siihen, miten protesteista uutisoidaan. Sosiaalinen media toimii suhteessa tähän uutissykliin ja se on kiihdyttänyt uutisointia mielenosoituksista entisestään niin sanotuksi "live-raportoinniksi". (Poell 2020, 610.)

Yksi tapa jäsentää liikkeiden ja demokratian suhdetta on Pierre Rosanvallonin vastademokratian käsitteen kautta. Vastademokratia tarkoittaa demokraattisen järjestelmän vahvistamista haastamalla sitä. Vastademokratia ei vastusta edustuksellista demokratiaa, vaan tuo siihen uuden ulottuvuuden. Rosanvallon jakaa vastustamisen periaatteet kolmeen kategoriaan: kansalaisten demokratiassa harjoittamaan valvontaan, vastustamiseen ja tuomitsemiseen. (Rosanvallon 2008, 8.) Uusien poliittisten liikkeiden toiminta ei ole enää edustamista tai pyrkimystä saada yhteiskunnallista valtaa omalle liikkeelle, vaan pikemminkin vallan valvomista ja rajojen asettamista vallankäytölle, eräänlaista "valvontademokratiaa". Rosanvallonin mukaan tällaiset liikkeet toimivat "valppauden, ilmiantamisen ja arvostelun kautta". (Rosanvallon 2008, 64–65.) Couldry ja Hepp (2018, 209) huomauttavat, että vastademokratia suhtautuu politiikkaan negaation kautta. Se ainoastaan vastustaa vallitsevaa järjestystä, ei rakenna uudenlaisia mahdollisuuksia poliittiselle muutokselle. Ojala, Pantti ja Laaksonen (2018) ovat tutkineet, kuinka kansalaiset voivat käyttää sosiaalisen median alustoja paikkana

vaatia vastuullisuutta viranomaisilta. He tarkastelivat, kuinka suomalaiset Twitterin käyttäjät kritisoivat ja esittivät vaatimuksia Maahanmuuttovirastolle turvapaikanhakijakriisin aikaan vuonna 2015. Vaikka sosiaalisen median verkottunut julkisuus antaa kansalaisille keinoja vaatia vastuullisuutta vallanpitäjiltä, on perinteisen median ja poliittisen eliitin rooli edelleen suuri siinä, miten vaatimukset välittyvät laajempaan julkiseen keskusteluun (Ojala, Pantti, Laaksonen 2018).

Globaalin viestintäteknologian aikakaudella tutkimuksen katse kiinnittyy erityisesti mediatapahtuman konteksteihin (Sumiala ym. 2018, 15). Sumiala ja Valaskivi (2013; 2014) käyttävät mediatapahtuman yhteydessä merkitysten kierron käsitettä. He tarkoittavat tällä yhteisten käsitysten muodostumista epälineaarisesti symbolisten ja viestinnällisten käytäntöjen kautta. "Kierrossa syntyvät tiivistymät, yhteisen kuvitelun paikat kietoutuvat sosiaalisesti jaetuiksi uskomuksiksi, jotka kiertävät edelleen", Sumiala ja Valaskivi (2013) toteavat. Ideat, symbolit tai ihmiset kiertävät luoden yhteisiä mielikuvia. Media on tässä tärkeässä roolissa, sillä viestintäteknologian muutokset ovat monimutkaistaneet ja kiihdyttäneet kiertoa. Juuri medioitunut yhteiskunta ja sen tuottama julkinen keskustelu tekevät kierron käsitteestä relevantin tavan tarkastella yhteiskunnallisia ja kulttuurisia ilmiöitä ja tapahtumia. Kierto tuo ihmisiä ja ideoita yhteen ja luo näin jaettuja sosiaalisia mielikuvia, jotka voivat sekä horjuttaa että vahvistaa vallitsevaa asioiden tilaa. Kun jaetut sosiaaliset kuvitelmat toistuvat, voi niistä tulla toisaalta tulla myös rituaalimaisia tapahtumia. (Sumiala & Valaskivi 2014.)

Elokapina-kohun merkitysten muodostumista voi tarkastella osana tällaista kiertoa, jossa merkitykset muodostuvat paitsi itse tapahtumaan liittyvän julkisen keskustelun seurauksena, myös osana laajempaa kontekstia. Tällaisia konteksteja voivat esimerkiksi olla globaali aktivismi ilmastonmuutosta vastaan tai poliisiväkivallan Yhdysvalloissa herättämä keskustelu. Tällöin voi kysyä, missä määrin Elokapina-mielenosoituksen poliittiseen tulkintaan ja affektiivisuuteen vaikuttaa juuri kierron tuoma konteksti. Sumiala ja Valaskivi (2014) viittaavat Sara Ahmedin (2018) teoreti-

soimaan affektiivisuuteen yhtenä kierron järjestelmänä. Seuraavaksi tarkastelen affektin käsitettä ja affektiivista julkisuutta osana hybridiä mediaympäristöä.

2.3 Affektiivinen julkisuus

Hahmotan hybridissä mediatilassa ja sosiaalisessa mediassa muodostuvaa julkisuutta affektiivisuuden kautta. Papacharissin mukaan poliittinen keskustelu muotoutuu sosiaalisen median alustoilla suureksi osaksi affektiivisesti (2015, 9). Affektin käsite on moniulotteinen ja sitä on määritelty eri tavoilla eri tutkimusperinteissä. Yleensä affektilla tarkoitetaan tunteeseen jossain määrin vertautuvaa käsitettä, joka on kuitenkin tunnetta laajempi ja kokonaisvaltaisempi ilmiö (Ahmed 2018; Seigworth & Gregg 2010). Wetherellin (2012) mukaan affektin tutkimuksessa on muodostunut kaksi toisistaan eroavaa tapaa määritellä affekti. Yhtäältä affektia voidaan lähestyä psykologian kautta ja tarkastella sitä tunteeseen vertautuvana käsitteenä. Tällöin tavoitteena on tarkastella, miten erilaiset tunteet muovaavat sosiaalista tilaa ja kuinka ne vaikuttavat yhteiskunnallisiin muutoksiin. Toinen tapa ymmärtää affekti ei typisty pelkkään tunteeseen tai sosiaaliseen kokemukseen. Siinä affekti asettuu vastustamaan tekstiin ja diskurssiin pohjautuvaa ontologista ja tietoteoreettista käsitystä todellisuudesta. Esimerkiksi filosofien Baruch Spinozan ja Gilles Deleuzen ajattelu asettaa affektin perustavanlaatuisiksi, kielellistä kokemusta edeltäväksi ilmiöksi. (Wetherell 2012.)

Käsitellessään affektia sosiaalisen median kontekstissa Papacharissi tukeutuu erityisesti filosofi Brian Massumin tapaan hahmottaa affekti. Massumi kuuluu jälkimmäiseen yllä esitellyistä koulukunnista. Hän käsittää affektin ensisijaisesti kehollisena toimintona, joka ei typisty kielelliseen tai sosiaaliseen kokemukseen. Hän myös erottaa affektin ja tunteen vahvasti toisistaan. (Massumi 2002, Papacharissin 2015, 13 mukaan.) Brian Massumin affektin käsite kumpuaa filosofien Gilles Deleuzen ja Felix Guattarin tavasta käsittää affekti potentiaalisten yhteyksien muodostumisena ja virtaamisena. Deleuzen filosofiaa seuraten Massumi näkee affektin eräänlaisena ”ilmaantumisenä”: tilanteena, jossa mahdollisuuksien runsaus aktualisoituu. Affekti siis

liittyy todellisuuden rakentumisen periaatteisiin, jossa tietyt piilevät mahdollisuudet ja intensiteetit vapautuvat. Koska Massumi käsittää affektin merkitystä ja sosiaalista todellisuutta edeltävänä käsitteenä, ei siihen hänen mukaansa voi päästä käsiksi kielen tai diskurssin kautta.

Wetherell (2012) taas vastustaa tiukkaa rajanvetoa affektin ja diskurssin välille. Hänen mukaansa juuri diskurssi mahdollistaa affektin voiman ja kierron. Wetherell (2012) ja Ahmed (2018) näkevätkin affektit nimenomaan yhteiskunnallisina ja kulttuurisina käytäntöinä, jotka eivät typisty yksilöllisiin tunnekokemuksiin, mutta toimivat myös subjektiivisella tasolla. Ahmed puhuu ”tahmeasta affektista”, joka kiertää ja tarttuu sosiaalisessa kanssakäymisessä ja jota voi tarkastella tekstin ja diskurssin tasolla. Affektit siis muodostuvat objektien (esim. mediasisällöt) kierron seurauksena esimerkiksi Twitter-keskusteluissa. Objektien kiertäessä affektit kiinnittyvät niihin ja mitä enemmän objekti kiertää, sitä affektiivisemmaksi se muuttuu. (Ahmed 2018, 20–22.) Hahmotan itse tutkimuksessani affektin Ahmedin ja Wetherellin tapaan yhteiskunnallisina ja kulttuurillisina käytäntöinä, jolloin niiden tarkastelu diskurssien kautta tulee mahdolliseksi. Koska tutkimukseni linkittyy vahvasti sosiaalisen median muodostamaan julkisuuteen, on kuitenkin tarpeen ottaa huomioon myös Papacharissin (2015) käsitys affektista.

Papacharissi (2015) soveltaa Massumin affektiteoriaa mediatutkimukseen. Hänen mukaansa affektin käsite on hyödyllinen verkostoissa muodostuvien viestinnällisten suhteiden ymmärtämisessä. Boyd (2011, 38) kuvaa julkisuuden aluetta, jota verkottuneet teknologiat rakentavat verkottuneeksi julkisuudeksi. Käsite kuvaa paitsi sosiaalisen median muodostamaa tilaa, myös ihmisten, teknologioiden ja käytäntöjen kautta muodostuvaa kuviteltua yhteisöä. Alustat eivät vain tarjoa tilaa julkisuuden muodostumiselle, vaan muokkaavat julkisuutta ja siellä käytävää keskustelua. Papacharissi yhdistää verkottuneen julkisuuden ajatuksen affektin käsitteeseen ja argumentoi, että sosiaalisen median julkisuus on ensisijaisesti affektiivista julkisuutta. Käsite viittaa siihen, kuinka sosiaalisen median alustojen arkkitehtuuri ja logiikka määrittävät affektien tuottamista.

Papacharissin (2015, 127–131) mukaan affektiivista julkisuutta määrittävät seuraavat viisi seikkaa. Affektiivinen julkisuus:

1. Vaikuttaa ennakoimattomasti vallitseviin yhteiskunnallisiin rakenteisiin ja jättää erottuvan jäljen.
2. Edesauttaa yhdistävää (connective), muttei välttämättä kollektiivista (collective) toimintaa.
3. Saa voimansa affektiivista mielipiteenilmauksista, faktoista tai näiden yhdistelmästä. Affektiiviset mielipiteet tai faktat tuottavat ympäristön, joka on ”jatkuvasti varpaillaan”. Tämä yhdistää ja monistaa ilmausten vaikutusta.
4. Tuottaa häiriöitä tai keskeytyksiä vallalla olevaan poliittiseen kertomukseen tuomalla esiin aliedustettuja mielipiteitä.
5. Muodostaa kertomuksia, joiden kautta voi syntyä uusia poliittisia liittoumia tai yhteisöjä.

Affektit muodostuvat hybridissä mediajärjestelmässä, jossa lukuisat perinteiset jaottelut, kuten julkisen ja yksityisen alue, murtuvat. Kuten Chadwick (2013), myös Papacharissi näkee siis media-alustojen ja medialogiikkojen sekoittumisen hämärtävän myös yksityisen ja julkisen välistä rajaa. Näin myös lähtökohdat ja dynamiikat, joilla poliittista keskustelua käydään muuttuvat. Tämä näkyy toisessa murtumassa, jonka Papacharissi paikantaa: jaottelu järjen ja affektin välillä hämärtyy. (2015, 25.) Papacharissi kritisoi sitä, että internetiä ja sosiaalisen median julkisuutta on tutkittu liiaksi habermasilaisesta julkisen sfäärin perinteestä lähtien, jolloin demokratian ja julkisen keskustelun ihanne typistyy järkeen. Tämä ei Papacharissin mukaan vastaa verkottuneen julkisuuden todellisuutta sosiaalisessa mediassa, sillä ensinnäkään yksilöllinen kokemus poliittisesta tapahtumasta ei koskaan ole pelkästään rationaalinen, vaan sisältää aina myös tunteita ja affekteja ja toiseksi, koska sosiaalisen median alustojen logiikka ei kannusta järkeen vaan enemmänkin affekteihin. (2015, 26–27.) Affektiiviset eleet vaikuttavat poliittisen ilmaisuun tavoilla, jotka moninaistavat, organisoivat ja häiritsevät keskustelua (2015, 28).

Kuten Laaksonen ja Pöyry (2018) toteavat, poliittisen viestinnän aikaansaamilla tunnereaktioilla on keskeinen merkitys hybridissä mediatilassa, koska yleisö pystyy vaikuttamaan viestin vastaanottoon, kehystämiseen ja leviämiseen. Elokapina-mielenosoituksen yhteydessä on kiinnostavaa, millaiseksi affektien ja uutismedian suhde mediatapahtuman aikana muodostui. Objekttiivisen ja neutraalin uutisoinnin ihanteen voisi ajatella jo määritelmällisesti vastustavan affektiivisuutta, mutta mielenkiintoista on, näkyvätkö tapauksen Twitter-julkisuudessa saamat merkitykset jollain tavoilla uutisoinnissa tai mielipiteellisissä kirjoituksissa.

Laaksonen ja Pöyry (2018) huomauttavat, että affektiivisuutta ei tulisi nähdä keskustelun heikkoutena tai asiana, joka leijuu Twitterissä irrallaan todellisuudesta. He toteavat, että heidän tutkimuksessaan keskeisimmät kohut liittyivät yhteiskunnallisesti merkittäviin teemoihin. Laaksonen ja Pöyry myös muistuttavat, että affektiivisen keskustelun rinnalla Twitterissä käydään myös huomattavasti asiallista ja argumentointiin perustuvaa keskustelua. Twitter-keskustelua ei voikaan typistää ainoastaan rationaaliseksi tai affektiiviseksi, sillä molemmat tavat keskustella sisältävät usein sävyjä toisistaan. On myös huomattava, että affektiivista retoriikkaa voidaan käyttää taitavasti hyödyksi myös hyvin argumentoidussa keskustelussa. Laaksonen ja Pöyry (2018) huomasivat suomalaisia sosiaalisen median kohuja tutkiessaan, että riippumatta siitä, mistä kohussa on kyse, ovat huumori ja sarkasmi keskeinen tapa keskustella aiheesta. Tämä viittaa siihen, että ”kohuissa on kysymys paitsi tiedon jakamisesta, myös ennen kaikkea affektiivisen yhteisön muodostumisesta”.

2.4 Tutkimusongelma ja tutkimuskysymykset

Tutkimusongelmani on, miten julkinen keskustelu Elokapina-kohusta muotoutui hybridissä mediatapahtumassa Twitterin ja uutismedian välillä ja millaisia affekteja keskustelussa heräsi. Lisäksi tarkastelen tulkintoja, joita kohu sai aikaan affektiivisessä julkisuudessa.

Tutkimuskysymykseni ovat seuraavat:

1. Miten mediatapahtuma eteni Twitterin ja uutismedian välillä vuorovaikutuksessa ja mitkä olivat keskeisiä toimijoita?
2. Millaisten affektien kautta julkinen keskustelu Elokapina-kohun ympärillä jäsentyi?
3. Millaisia tulkintoja ja diskursseja mediatapahtuma herätti?

Tutkimuskysymyksiä 1. ja 2. tarkastelen tulosluvun kahdessa ensimmäisessä alaluvussa. Ensin analysoin hybridiä mediatapahtuman muodostumista makrotasolla tapahtuman etenemisen kautta ja sitten tarkennan tapahtuman mikrotasolle toimijoihin Twitterissä ja uutismediassa. Toimijoiden kautta hahmotan, millaisia affekteja keskustelussa muodostui. Kolmanteen tutkimuskysymykseen vastaan Twitter-keskustelun osalta toisessa tulosluvussa ja uutismedian osalta kolmannessa luvussa. Analysoin, miten yhtäältä Elokapinaa ja toisaalta poliisin toimintaa tulkittiin aineistossa ja millaisten laajempiin yhteiskunnallisiin merkityksiin tapahtuma kiinnitettiin. Seuraavaksi käyn läpi, millainen aineistoni on ja millä menetelmillä vastaan tutkimuskysymyksiin.

3 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS

3.1 Aineisto

Tutkimukseni aineisto koostuu kahdesta osasta. Aineistoni ensimmäisen osan muodostavat kolmen valtakunnallisen uutissivuston (Helsingin Sanomat, Iltalehti, Yle) tekemät jutut Elokapina-kohuun liittyen lokakuun 2020 ajalta. Juttuja on yhteensä 53 (HS: 21, YLE: 12, IL:20) ja niihin kuuluu sekä uutisia, uutisanalyysyjä että kommentteja. Journalistisen aineiston kautta pyrin ensisijaisesti vastaamaan tutkimuskysymykseen kolme: millaisia merkityksiä kansalaistottelemattomuus sai uutismediassa suhteessa poliisin toimintaan mediatapahtuman aikana. Tarkastelen kuitenkin myös, millaisia affekteja journalistisesta aineistosta mahdollisesti löytyy ja näkyvätkö Twitter-keskustelun sävyt jotenkin jutuissa.

Sumiala, Valaskivi, Tikka ja Huhtamäki (2018, 22) kutsuvat yhteiskuntaa "tapahtumayhteiskunnaksi", jota hallitsevat mediatapahtumat. Tässä tilanteessa myös viestintä on kytkeytynyt yhä enemmän tapahtumiin ja erityisesti Twitterin rooli uutistapahtumien ja tapahtumista seuraavan julkisen keskustelun alustana. Laakso-
sen ja Pöyryn (2018) mukaan sosiaalisen median kohut leviävät erityisesti Twitterissä, muun muassa aiheutuneiden ja alustan avoimen rakenteen vuoksi. Siksi Twitter on mielekkäin alusta myös Elokapina-kohun tarkastelemiseen. Alustalla kohtaavat Elokapinan, poliisin, eri medioiden ja tapahtumaa rakentavien ja seuraavien Twitter-käyttäjien viestintä tapahtumaan liittyen.

Hahmotan hybridin mediatapahtuman kulkua tapahtumaa rakentavien toimijoiden kautta. Tällaisia toiminnan pisteitä ovat Elokapinan oma Twitter-toiminta, poliisin viestintä ja poliitikkojen kommentit sekä muiden Twitterissä näkyvien poliittisten toimijoiden twiitit. Esimerkiksi poliitikot ovat hybridissä mediatapahtumassa tärkeässä roolissa yhdistämässä eri mediamuotoja, sillä heidän ulostulonsa huomioidaan sekä Twitterissä, jossa ne toimivat eräänlaisina keskustelun solmukohtina (esim. Maria

Ohisalon twiitti 3.10.2020 mielenosoitukseen liittyen keräsi 530 vastausta, tuhat tykkäystä ja 92 retwiittiä), mutta myös perinteisessä mediassa, jossa poliitikkojen asema instituutioiden edustajina korostuu.

Elokapinan mielenosoitus herätti Twitterissä runsaasti keskustelua. Asiaa havainnollistaa se, että Twitteristä tehdyssä twint-tiedonharavointityökalun avulla tammi-kuussa 2021 suoritetussa haussa löytyi yli 13 000 twiittiä, joissa mainitaan elokapina. Näistä valtaosa on lokakuulta 2020. Yhteensä lokakuulta kertyi 8768 twiittiä, jossa on mainittu sana elokapina. 3. lokakuulta, jolloin mielenosoitus tapahtui, haku löysi 1586 twiittiä. Sosiaalisen median tutkimusaineistoa voi menetelmällisesti karsia ja rajata tutkimusprosessin edetessä (Väliverronen, Laaksonen, Jauho, Jallinoja 2020). Koska aineiston määrä on suuri, rajasin aineiston mediatapahtuman kannalta keskeisiin solmukohtiin. Näitä ovat poliitikkojen, poliisin, ja aktivistien twiitit sekä niiden herättämä keskustelu. Määritin solmukohdat hakemalla eniten huomiota herättäneitä twiittejä TweetDeck-sivustolta. Asetin suosituksen rajaksi 10 re-twiittausta, 10 vastausta ja 50 tykkäystä. Tällaisia twiittejä löytyi TweetDeck -sivustolta aikaväliltä 3.-17.10. yhteensä 110 kappaletta hakusanoilla poliisi, elokapina, mielenosoittajat. En käyttänyt aihetunnisteita, koska kaikki ilmiöstä twiittaavat eivät välttämättä käytä niitä, jolloin aihetunnistetta käyttäessä aineisto vääristyisi todellista suppeammaksi (Toivanen, Valaskivi, Huhtamäki, Tikka 2020, 5). Twiiteistä 42 oli poliitikkojen tai muiden poliittisten toimijoiden twiittejä. Elokapina Suomi twiittasi aiheeseen liittyen 12 kertaa ja poliisi 11 kertaa. Muilta käyttäjiltä twiittejä tuli 45 kappaletta. Tähän joukkoon kuului muun muassa toimittajia, tutkijoita ja muuten Twitterissä aktiivisesti politiikkaa kommentoivia käyttäjiä. Analysoin itse twiittien lisäksi myös niiden keräämiä vastauksia. Käsitän twiitin ja sen keräämät vastaukset yhtenä kokonaisuutena, jotka muodostavat merkityshorisontin, jossa twiitin sisältöä on mahdollista tarkastella kontekstissaan. Siksi en ole eritellyt vastausten lukumäärää tarkemmin.

Twitter-aineisto:

	Poliisi	Poliitikot yms.	Elokapina	Muut twiittajat
Twiiittien lukumäärä	11	42	12	45

Uutismedian aineisto:

	Helsingin Sanomat	Iltaalehti	Yle
Juttujen lukumäärä	21	20	12

Kävin aineistoa läpi kronologisesti hahmottaakseni mediatapahtuman kulkua ja affektiivisuutta mahdollisimman kattavasti. Sosiaalisen median aineistosta käytettävistä esimerkeistä on tutkimuseettisistä syistä poistettu kirjoittajien nimet tai nimimerkit. Kuitenkin, jos julkaisun kirjoittaja on selvästi julkisuudessa toimiva henkilö, on nimi jätetty näkyville, jotta mediatapahtuman rakentuminen tulisi esiin selkeämmin. Sosiaalisen median aineistoja kerätessä on otettava huomioon rajoitteita, joita aineistoihin liittyy. Sosiaalisen median keskustelun suhde aikaan on siinä mielessä hankala, että twiittejä voi kadota ja alkuperäinen konteksti voi näin muuttua, jos keskustelua ei seuraa reaaliaikaisesti. Esimerkiksi Arjoranta, Hirsjärvi, Kovala, Saresma ja Ruotsalainen (2017) kuitenkin toteavat omassa tutkimuksessaan, että satunnaisten twiittien katoaminen ei vaikuta aineiston edustavuuteen merkittävästi.

3.2 Menetelmä

Käytän aineiston analyysissä monipaikkaista menetelmää, jonka avulla tutkin Twitter-keskustelua Elokapina-mielenosoituksen ympärillä sekä uutisointia tapauksesta. Tarkastelen, millaisia affekteja ja merkityksiä kohu sai aikaan yhtäältä Twitterissä, toisaalta journalismissa ja miten kahdessa eri mediamuodossa syntyneet merkitykset suhteutuvat toisiinsa. Esimerkiksi Arjoranta, Hirsjärvi, Kovala, Saresma ja Ruotsalainen (2017, 80) ovat tutkineet kohun rakentumista hybridissä mediaympäristössä

monipaikkaisen analyysin avulla. Siinä mediatapahtuman rakentumista ja logiikkaa analysoidaan tarkastelemalla laadullisesti eri mediamuodoissa kohuun vaikuttaneita tekstejä ja tekstien suhdetta toisiinsa.

Tarkastelen menetelmäni kautta mediatapahtumaa kerroksittain: hahmottelen ensin hybridin mediatapahtuman muotoutumista laajassa kuvassa tarkastelemalla aineistoja monipaikkaisesti kiinnittäen huomioni erityisesti Twitterin ja uutismedian yhteyksiin. Tässä kiinnitän huomiota erityisesti mediatapahtuman muodostaviin elementteihin, kulkuun ja solmukohtiin. Lisäksi tarkastelen, miten mediatapahtuma kiihtyy. Seuraavaksi siirrän katseen lähemmäs tapahtuman mikrotasoa ja tarkastelen mediatapahtuman toimijoita ja heidän sisältöjensä kautta muodostuvaa keskustelua Twitterissä. Lopulta analysoin keskusteluissa muodostuvia affekteja sekä sitä, millaisia tulkintoja mediatapahtuma herätti. Tukeudun lähilukuun sekä diskurssianalyyysiin ja analysoin muun muassa syntyviä merkityksiä ja konteksteja, joissa affektit muodostuvat.

Hybridiä mediatapahtuman rakentumista ylätasolla tutkin tarkastelemalla Sumialan ym. (2018) erittelemiä piirteitä: toimijoita, huomiota ja kiihtymistä. Tarkoitan toimijoilla tässä paitsi inhimillisiä toimijoita, myös media-alustoja ja sen eri elementtejä mediatapahtuman suuntaa ohjaavina tekijöinä. Käytännössä tämä tapahtuu tarkastelemalla sitä, miten mediatapahtuma muodostui ajallisesti alustojen välillä ja miten esimerkiksi videot vaikuttivat tapahtuman muodostumiseen.

Papacharissin (2015) tapaan hahmotan Twitter-julkisuuden affektiivisena, jolloin affektit eivät näytkään tutkimuksessani vain yksittäisistä teksteistä tulkittavissa olevina merkityksinä, vaan dynaamisesti muotoutuvina ja keskustelun logiikkaa muovaavina ilmiöinä. Tässä mielessä tutkimukseni suuntautuu affektien luokittelun sijaan tutkimaan hybridin mediatapahtuman rakentumisen periaatteita ja logiikoita. Tarkastelen, millaisissa keskustelun solmukohdissa affektiivisuus tulee esiin ja miten nämä solmukohdat ohjaavat mediatapahtuman muotoutumista. Katson, että

tutkimuskysymysten kannalta on hedelmällisempää lähestyä aineistoa tällaisen tiettyihin kohtiin keskittyvän lähiluvun avulla, kuin systemaattisen läpikäynnin kautta.

Suomalaisessa tutkimuksessa mediatekstien affektiivisuutta on usein tutkittu lähiluvun kautta yhdistäen sitä esimerkiksi metafora- ja diskurssianalyysiin sekä narratiiviseen analyysiin (ks. esim. Oikkonen 2017; Rantasila 2020). Paasonen (2014) irrottautuu systemaattisesta analyysistä ja kiinnittää huomiota tekstien tiettyihin affektiivisiin kohtiin. Lähestyn myös itse aineistoani lähiluvun kautta kiinnittämällä huomioni erityisesti tapahtuman kannalta tärkeisiin solmukohtiin ja analysoimaan näitä kohtia yksityiskohtaisesti.

Affektiivisuuden analyysissä hyödynnän myös Ahmedin (2018) tapoja tutkia affektiivisuutta mediateksteissä. Ahmedin (2018, 25) mukaan tunteellisia ilmauksia voi tutkia teoksista esimerkiksi metonymioita ja metaforia tarkastelemalla. Tällöin päästään käsi myös siihen kontekstiin ja assosiaatioihin, joissa ja joiden kautta affekti tarrautuu tekstiin. Affektit voivat ilmetä tunnesanojen kautta, mutta niitä voi myös tulkita tekstin ”tekojen tai intonaatioiden” kautta: teksti voi performoida tiettyä tunnetta käyttämällä esimerkiksi tiettyjä retorisia tai tyyllillisiä keinoja (Ahmed 2018, 271). Tarkastelen myös itse lähiluvussani retorisia ja tyyllillisiä keinoja, joiden kautta affektit tarrautuvat tekstiin. Lisäksi kiinnitän huomiota siihen, miten affekteja tuotetaan mediatapahtumassa.

Käytän diskurssintutkimuksellista otetta apuna lähiluvussani. Diskurssintutkimus näkee kielenkäytön sosiaalisena toimintana ja tarkastelee, miten kielellä muotoillaan sosiaalisia suhteita ja todellisuutta. Diskursseja tutkitaan paitsi yksittäisten lauseiden ja tekstien tasolla muodostuvia merkityksiä tarkastelemalla, myös tutkimalla sitä, millaisia laajempia yhteiskunnallisia ja kulttuurillisia merkityksiä tekstit heijastelevat, luovat tai haastavat. (Pietikäinen & Mäntynen 2019, 14.)

Kuten affektia käsitelleessä teorialuvussa tuli esiin, edeltää affekti käsitteenä määritelmällisesti tekstiä ja tulkintaa. Diskurssianalyysia on kuitenkin tästä huolimatta käytetty yleisesti affektien tutkimuksessa. Esimerkiksi Arjoranta, Hirsjärvi, Kovala,

Saresma ja Ruotsalainen (2017) käyttävät diskurssianalyysin menetelmiä affektiivisen julkisuuden tutkimukseen. Myös Papacharissi (2015, 42) hyödyntää diskurssintutkimusta analysoidessaan Twitter-tekstien affekteja sisällöllisesti. Anna Rantasila (2020, 92) avaa affektin ja tekstin suhdetta väitöskirjassaan. Hänen mukaansa affekteja voi tutkia teksteistä, mutta tällöin täytyy muistaa, että tekstit ovat sosiaalisesti ja kulttuurillisesti rakentuneita representaatioita ja nämä representaatiot vaikuttavat myös tutkittaviin affekteihin. Tekstin kautta ei siis ole mahdollista päästä käsiksi ”puhtaaseen” affektiin.

4 TULOKSET

Käyn tässä luvussa läpi tutkimukseni tuloksia. Ensimmäisessä alaluvussa hahmotte- len mediatapahtuman etenemistä. Sen jälkeen analysoin tapahtumaan osallistuneiden toimijoiden twiittejä suhteessa affektiivisuuteen. Kolmanneksi tarkastelen tulkintoja, joita Elokapina-mielenosoitus ja poliisin toiminta herätti.

4.1 Mediatapahtuman dynamiikka

Elokapina järjesti 3.10.2020 mielenosoituksen Helsingissä. Aktivistit osoittivat miel- tään ensin Unioninkadulla noin kello 13, mutta siirtyivät sitten Kaisaniemenkadulle ja sulkivat sen noin kello 16. Kolme poliisia sumutti mielenosoittajia kaasusumutteella Kaisaniemenkadulla saadakseen heidät siirtymään pois ajoväylältä. (HS1.) Poliisi otti kiinni 51 mielenosoittajaa (HS4). Tarkastelen seuraavaksi, miten mielenosoituksen ta- pahtumat lähtivät kiertämään mediassa, ja miten tapahtuma muodostui yhtäältä Twitterin ja toisaalta uutismedian kautta.

4.1.1 Videot mediatapahtuman sytyttäjinä

Mielenosoituksesta kuvatuilla videoilla oli suuri vaikutus mediatapahtuman kulkuun. Elokapina itse jakoi tapahtumista videoita Facebook- ja Twitter-tileillään. Lisäksi uu- tismediat joko jakoivat videoita juttujensa yhteydessä tai viittasivat niihin tekstissä. Myös yksittäisillä Twitter-käyttäjillä oli merkittävä rooli siinä, miten tieto tapahtu- mista lähti kiertämään.

Twitterissä aktiivinen vasemmistoliiton eduskuntaryhmän avustaja Taneli Hämäläi- nen julkaisi 3.10. kello 16.23 twiitin, jossa oli linkki Elokapinan Facebookissa pyöri- neeseen live-tallenteeseen mielenosoituksesta. Hämäläinen kirjoitti twiitissään ”Jumalauta mikä meno. Poliisi kaasuttaa rauhanomaisia mielenosoittajia.” Hieman myöhemmin Hämäläinen jakoi Twitteriin myös kuvia ja videon, jossa näkyy kuinka poliisi sumuttaa mielenosoittajia. Twiitti herätti runsaasti huomiota: se keräsi

418 jakoa, 128 vastausta ja 514 tykkäystä. Twiitti lähti siis leviämään hyvin laajalle. Myös toinen video, jossa poliisi näyttää ottavan yhdeltä mielenosoittajalta vesipullon pois, lähti leviämään Twitterissä. Mediatapahtuma lähti rakentumaan videoiden kieron kautta laajalle reaaliajassa.

Videot lähtivät kiertämään sosiaalisen median lisäksi myös perinteisessä mediassa. Esimerkiksi Iltalehden uutisessa (IL2) tapahtuma tulee tekstin kautta esiin myös videon muodossa. Helsingin Sanomien uutisessa (HS1) taas viitataan tekstissä Elokapiinan Facebook-sivullaan julkaisemaan videoon. Videomateriaalin käyttö eri mediaalustoilla muodostuu hybridin mediajärjestelmän logiikan mukaan: Video kiertää eri alustoilla ja sitä kehystävä teksti asettaa sen erilaisiin konteksteihin alustoista riippuen. Utismediassa video kehystettiin neutraalilla uutiskielellä, kun taas Twitterissä video kehystetään affektiivisemmalla kielellä ja sen herättämät reaktiot myös näkyvät heti keskustelussa.

Videoita jaettiin useassa aineiston twiitissä. Esimerkiksi vasemmistoliiton kansanedustaja Paavo Arhinmäki jakoi videon 3.10. Twitterissä ja twiittasi seuraavasti:

”Sisäministeri
@MariaOhisalo’n pitää olla välittömästi yhteydessä poliisijohtoon.

Oli mitä mieltä tahansa mielenosoittajista tai heidän teemoistaan, näin ei voi toimia rauhanomaisia mielenosoittajia kohtaan.

Ainakaan demokraattisessa oikeusvaltiossa.” (Paavo Arhinmäki 3.10.2020)

Videon sisältävän twiitin voikin katsoa olevan yksi mediatapahtuman muodostavista affektiivisista solmukohdista. Sarah Ahmedia (2018) seuraten videon voi hahmottaa tahmaiseksi objektiksi, johon ihmisten reaktion kiinnittyvät ja jonka synnyttämä affektiivisuus lähtee kiertämään mediatapahtuman edetessä. Esimerkki tästä kierrosta ovat twiitit, joissa on jaettu video ja viitattu Yhdysvaltain poliisiväkivaltaan. Eräässä twiitissä kuvataan poliisin voimankäyttöä ”jenkki-inspiroituneeksi valtakusipäisyydeksi” ja toivotaan, ettei voimankäyttö yleistyisi. Viittaus kohdistuu yleisesti Yhdysvaltain poliisiin, mutta on syytä huomioda, että kesällä 2020 Yhdysvalloissa ja

muualla maailmassa järjestettiin laajoja Black Lives Matter -mielenosoituksia, jotka saivat alkunsa, kun poliisi murhasi mustan George Floydin. Tapahtuman kierto (Sumiala 2013) sitoo siis Elokapina-mielenosoituksen tapahtumat kontekstiin, jossa poliisin toiminta Suomessa ja Yhdysvalloissa rinnastuvat samankaltaisen symbolisen teon ja kuvaston ympärille.

Luhtakallio ja Meriluoto (2020) käsittelevät blogitekstissään Elokapina-mielenosoituksen tapahtumien tulkintaa kuvien kautta. Myös heidän analyysinsä mukaan mielenosoituksesta ja poliisin toiminnasta kiertämään lähtenyt ”tilannedokumentaatio” (kuvat ja videot) liittyy mielenosoituksen osaksi samaa ketjua kuin BLM-liike. He myös kiinnittävät huomiota siihen, miten Elokapina-mielenosoituksen kuvia kommentoitiin sosiaalisessa mediassa paljon kuvaparien avulla: yhdessä kuvaparissa kuvat poliisista sumuttamassa Elokapina-mielenosoittajia esitetään rinnakkain vuonna 2012 Yhdysvalloissa UC Davisin kampuksella Occupy-mielenosoituksesta otetun kuvan kanssa, jossa poliisi myöskin sumuttaa mielenosoittajia. Tässäkin on kyse siitä, minkälaisen jatkumon osaksi poliisin toiminta Elokapinaa vastaan ihmisten mielissä ja julkisessa keskustelussa asettuu.

Taistelu mediatapahtuman tulkinnasta kulkee eri videoiden todistusvoiman välillä. Ensin Taneli Hämäläisen twiittaama video aiheuttaa tapahtuman leviämisen Twitterissä ja uutismediassa. Myöhemmin Twitterissä alkaa kuitenkin kiertää myös muita videoita, joita osa twiittaajista alkaa jakaa todisteena siitä, ettei poliisi toiminutkaan väärin, vaan kyse on vain mielenosoittajien hämäyksestä ensimmäisen videon avulla. Twitter-käyttäjän 4.10. kolmessa twiitissä jakamat videot näyttävät tapahtumia ennen sumutusta. Yhdellä videolla näkyy, kuinka poliisi näyttää esittelevän tiellä istuville mielenosoittajille kaasusumutepulloa. Toisella videolla taas näkyy kuinka poliisi kantaa mielenosoittajia pois tieltä, mutta tilalle tulee istumaan uusia mielenosoittajia. Nämä videot alkoivat levitä niiden joukossa, jotka katsoivat poliisin toiminnan oikeutetuksi. Esimerkiksi kristillisdemokraattien puheenjohtaja Sari Essayah ja kaksi muuta Twitter-käyttäjää jakoivat videota ja kommentoivat sen paljastavan poliisin toiminnan oikeutuksen. Jotkut twiittaajat myös jakoivat Facebookissa levinnyttä pidempää

videota, jossa näkyy poliisin ja mielenosoittajien toimintaa mielenosoituksen aikana todisteena siitä, että poliisin voimankäyttö oli oikeutettua.

Mediatapahtumassa videoiden jako tapahtuu Twitter-alustan ehdoilla. Aluksi lyhyt video herätti runsaasti huomiota ja oli osaltaan kiihdyttämässä keskustelun heräämistä asian ympärillä. Tämän jälkeen uutismedia tarttui aiheeseen ja käytti videomateriaalia uutistensa yhteydessä (IL1). Mielenosoitusta seuraavana päivänä (4.10) tapauksesta lähti kiertämään uusia videoita, jotka antoivat mahdollisuuden erilaiseen tulkintaan. Merkittävään rooliin tapahtuman rakentumisessa nousevat siis yksittäiset Twitter-käyttäjät, jotka alkavat levittää videoita. Sumialan ym. (2018) mukaan inhimillisten toimijoiden lisäksi täytyy tarkastella myös sitä, miten ei-inhimilliset toimijat kuten teknologiat vaikuttavat mediatapahtumaan. Myös tästä näkökulmasta tapahtumasta kuvatut videot nousevat suureen rooliin. Uutismedioiden alustojen mahdollistamat videot toimivat alustojen välisen logiikan törmäyttäjinä: Ne tuovat Twitterin sosiaalisessa mediassa jaetun videosisällön perinteisen journalistisen raportoinnin lomaan ja muokkaavat näin tapaa, jolla median kautta saatava käsitys tapahtumista muodostuu.

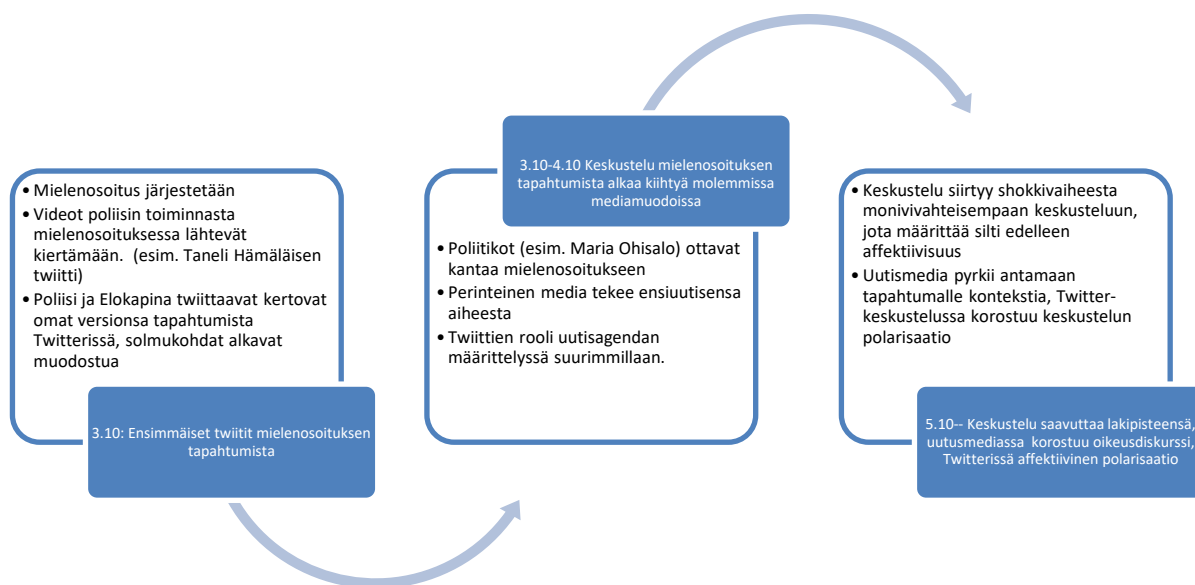
4.1.2 Mediatapahtuman kulku alustojen välillä

Seuraavaksi tarkastelen, miten mediatapahtuma eteni ajallisesti Twitterissä ja uutismediassa. Elokapinan mielenosoitus ja poliisin toiminta siinä herätti huomiota ensin erityisesti Twitterissä, ja journalistinen media tarttui tapahtumiin juuri Twitter-huomion kautta ja takia. Tästä kertoo se, että ylivoimaisesti suurin osa aineistoni 110 twiitistä sijoittui kolmen ensimmäisen päivän ajalle (3.-5.10.): haulla löytyi vain 16 twiittiä tämän ajanjakson jälkeen.

Media-alustojen välinen vuorovaikutus näkyi suoraan varsinkin ensimmäisissä uutisissa: tapahtumien kuvauksen lisäksi uutiset rakentuivat vahvasti poliisin ja sisäministeri Ohisalon twiittien varaan, kun twiittejä upotettiin juttuihin. Lisäksi ensimmäisiin juttuihin nostettiin poliitikkojen twiittejä, joiden kautta tapahtuma nousi valtakunnanpoliittiseksi kysymykseksi ja Twitterin keskustelu legitimoitiin

julkisen keskustelun areenana, jolla on merkitystä myös laajemmassa poliittisessa julkisuudessa.

Viimeinen haulla löytynyt ja aiheeseen liittynyt twiitti on lähetetty 12.10. Kohun voisi sanoa kestäneen reilun viikon ajan. Journalistisesta aineistosta löytyy 27 juttua aikaväliltä 3.–5.10. Ensimmäisen viikon (3.–11.10) ajalta juttuja löytyy 53 kappaletta. Suurin osa myös journalistisen aineiston jutuista siis julkaistiin ensimmäisen viikon aikana ja noin puolet ensimmäisten kolmen päivän aikana. Mediatapahtuma kiihtyi hyvin nopeasti, mutta jäi melko lyhyeksi. Suurin osa twiiteistä ja noin puolet uutisjutuista sijoittuivat ensimmäisen kolmen päivän ajalle. Näyttää siltä, että mediatapahtuma muodostui hybridisesti twiittien ja uutisjuttujen kiihdyttäessä vuorollaan julkista keskustelua.

Keskustelu saavutti nopeasti eräänlaisen huipun, jossa välittömien reaktioiden alta alkoi kummuta monipuolisempaa keskustelua. Tämä näkyy perinteisessä mediassa kontekstin tarjoamisena, oli paitsi kyse oikeusdiskurssista tai diskurssista, jossa mielenosoittajien toiminta nähdään kyseenalaisena (tästä lisää luvussa 4.3). Utisanalyysit, näkökulmakirjoitukset ja asiantuntijoiden haastattelut mielenosoituksen

oikeutuksesta ja poliisin toiminnasta sekä Elokapinaa liikkeenä taustoittavat jutut seuraavat hyvin nopeasti uutisjuttuja itse mielenosoituksen tapahtumista.

Twitterissä keskustelun solmukohdiksi muodostuivat aluksi erityisesti videoita jakaaneet twiitit, sekä poliisin ja Elokapinan ensimmäiset twiitit tapahtumien kulusta. Sekä poliisi että Elokapina twiittasivat hyvin tiheästi tapahtumista mielenosoituspäivänä 3.10., mikä vahvisti tapahtumaan muodostuvaa narratiivien eriytymistä ja korosti affektiivista reaktiota varmojen tietojen ollessa vielä vajavaisia. Tämän jälkeen erityisesti poliitikkojen twiitit alkoivat kerätä huomiota, mikä lisäsi tapahtuman affektiivista latausta edelleen.

Ensimmäisissä uutisissa käytetään poliisin ja poliitikkojen twiittejä hyvin runsaasti. Tämän jälkeen suoraa vuorovaikutusta Twitterin ja uutismedian välillä ei juuri ole. Twitter vaikuttaakin olevan uutismedialle ensisijaisesti uutistapahtuman alussa hyödynnettävä työkalu ja lähde, joka sopii nopeaan tiedonsaantiin. Myöhemmin uutisointi rakentuu perinteisten tiedonhankintamenetelmien kuten haastattelujen avulla. Tästä seuraa se, että Twitterin uutisoinnin agenda ja näkökulmia muovaava vaikutus on suurimmillaan mediatapahtuman alussa, jolloin asiat tapahtuvat nopeasti ja virallisia tahoja voi olla vaikea saada suoraan kiinni. Kun Twitter ja uutismedia ovat vahvimmin suorassa vuorovaikutuksessa tapahtuman alussa, kasvaa myös intensiteetti nopeasti. Twitterissä keskustelu heijastaa uutissykliä, mutta suoraa viittauksia uutisiin tai uutisten jakamista twiiteissä esiintyy harvoin.

4.1.3 Toimijat mediatapahtumaa refleктоimassa

Hybridistä mediatapahtumasta kiinnostavan tekee paitsi sisältöjen kiertäminen eri alustojen välillä, myös toimijoiden itseymmärrys mediatapahtuman rakentumisesta. Journalistisesta aineistosta nousee paikoin esiin tapa viitata sosiaaliseen mediaan ja sen merkitykseen kohun synnyssä. Sekä poliitikot että media refleктоivat sosiaalisen median vaikutusta kohuun samaan aikaan, kun itse rakentavat sitä. Esimerkiksi Ilta-lehden jutussa asiaa kehystetään sosiaalisen median keskustelun kautta:

“Poliisilaitos tyytyi viikonlopun aikana muutamaan Twitter-viestiin ja yksittäiseen mediatiedotteeseen, ja sinä aikana keskustelu kärjistyi kovaksi vastaan ja puolesta puhumiseksi. Kohteeksi joutui poliisi itse.”(IL10)

Sosiaalisen median keskustelu toimii jutussa ikään kuin taustana ja perusteluna sille, miksi asian käsittelyä jatketaan. Hybridi mediatapahtuma on tässä mielessä itsereflektiivinen: sosiaalisen median muodostama keskusteluympäristö toimii niin tehokkaana ja näkyvänä paikkana, että perinteisen median on pakko tarttua sieltä nouseviin kohuihin ja tämä tuodaan jutuissa myös esiin. Ylen (YLE1) ensiuutisessa viitataan tapahtuman rakentumiseen: yhdessä väliotsikossa todetaan, että “kuvat herättivät poliitikkojen huomion somessa”.

Iltalehden 5.10. julkaistussa pääkirjoituksessa (IL7) tapahtuma taas kehystetään niin, että poliisi teki “kyseenalaisen palveluksen” Elokapinalle, koska sumuttamisen seurauksena mielenosoittajat saivat “maksimaalisen näkyvyyden”. Vallitsevaksi diskursiksi nousee siis mielenosoittajien saama huomio. Pääkirjoituksessa viitataan “poliisin voimankäytöstä käynnistyneeseen vilkkaaseen keskusteluun” heti kirjoituksen alussa. Sosiaalisen median keskustelu nousee perusteluksi sille, miksi myös Iltalehti kirjoittaa asiasta pääkirjoituksen. Mielenosoittajien herättämä huomio tulee kirjoituksessa esiin myös tällä tapaa. Kuten Tufekci (2013) toteaa, huomio on verkottuneessa julkisuudessa yksi merkittävimmistä resursseista yhteiskunnallisille liikkeille. Elokapina-mielenosoituksen tapauksessa julkinen keskustelu kuitenkin näyttää keskittyneen erityisesti poliisin toimintaan tai pääkirjoituksen edustamiin metakommentaareihin tapahtumasta, ei niinkään mielenosoittajien tavoitteisiin. Iltalehden jutussa (IL11) tapahtumaa käsitellään juuri tässä mielessä: siinä käydään läpi, miten Elokapina ja poliisi onnistuivat viestinnässään, jolloin koko tapahtuman merkitys näyttää tyypistyvän toisiaan seuraaviksi viestintäoperaatioiksi.

Myös poliitikot viittaavat sosiaalisen median vaikutukseen siihen, miten julkinen keskustelu muodostuu. Maria Ohisalo korostaa Helsingin Sanomien (HS12) haastattelussa sitä, kuinka tärkeää on kiinnittää huomiota avoimeen viestintään, kun “viestintävälineitä on valtavan paljon.” Hänen mukaansa viranomaisten tulisi

viestiä nopeasti, jos julkisessa keskustelussa ”syntyy tietotyhjiöitä”. Keskustan kansanedustaja Antti Kurvinen puolestaan toteaa, että ”on vähän huolestuttavaa, että some-raati päättää poliisin asioista ennen kuin on selvitykset pöydässä” (HS10). Molemmissa tapauksissa viitataan sosiaalisen median keskustelun arvaamattomuuteen jonakin hallintaa vaativana ilmiönä. Sosiaalista mediaa koskevaa puhetta vaikuttaa leimaavan affektiivisesti juuri huolestuneisuus ja eräänlainen voimattomuuden tuntu teknologian edessä. Kun avointa julkista keskustelua kuvataan ”tietotyhjiöksi” tai ”some-raadiksi”, muodostuu tulkinta, että kyse todella on jostain tyhjistä ”aitojen” asioiden, kuten perinteisen politiikan tai viranomaistoiminnan välissä.

4.2 Toimijat ja affektit

Tässä luvussa käsittelen mediatapahtuman eri osapuolien viestintää ja vuorovaikutusta Twitterissä ja journalistisissa jutuissa. Erittelen tapahtuman kannalta merkittäviksi toimijoiksi Elokapinan, poliisin, poliitikot, sekä uutismedian. Tarkastelen näitä toimijoita sekä Twitter-aineiston että journalistisen aineiston kautta niin, että erittelen Elokapinan, poliisin sekä poliitikoiden toimintaa omissa alaluvuissaan. Lisäksi perinteinen media toimijana tulee esiin tavassa, jolla se käsittelee muita toimijoita. Analysoin, millaisia affekteja mielenosoituksen tapahtumat herättävät ja miten nämä affektit vaikuttavat siihen, kuinka tapahtumaa tulkitaan.

4.2.1 Poliisi

Poliisi viesti mediatapahtuman alussa mielenosoitukseen liittyen ainoastaan Twitterin kautta. Poliisi twiittasi erityisen aktiivisesti mielenosoituspäivänä 3. lokakuuta. Helsingin poliisi twiittasi 3. lokakuuta 2020 kello 17.23 seuraavasti Elokapina-mielenosoitukseen liittyen:

”Tiellä olevat mielenosoittajat eivät totelleet poliisin lukuisia käskyjä poistua tukkimasta tietä ja estämästä liikenteen kulkua. Poliisi joutui tämän takia hajottamaan väkijoukon voimakeinoin käyttämällä kaasusumutetta. #poliisi #Helsinki” (Helsingin poliisi 3.10.2020)

Poliisi käyttää näennäisen neutraalia kieltä ja kehystää toimintansa pakon sanelemaksi välttämättömyydeksi. Twiittiä käytettiin lähteenä kaikissa mielenosoituksen tapahtumista kertovissa ensiuutisissa. Twiitti oli myös upotettuna uutisiin kaikissa tiedotusvälineissä. Poliisin Twitter-viestintä toimiikin analyysini mukaan yhtenä affektiivisten virtojen solmukohtana: poliisin twiitit saivat runsaasti vastauksia ja niitä myös retwiitattiin paljon eteenpäin. Vastauksia twiittiin tuli yli 200. Lisäksi poliisi twiittasi tapaukseen liittyen uudestaan 3.10. neljän twiitin sarjan, jossa se avasi voimankäyttöön johtaneita syitä.

Poliisin twiittausten keräämistä vastauksista käy ilmi, kuinka neutraali linja kiihdyttää keskustelua alustalla. Suuri osa vastauksista on hyvin kriittisiä poliisin toimintaa kohtaan ja erityisesti poliisin tapa puhua toiminnastaan välttämättömyytenä herätti voimakkaita reaktioita. Twiiteissä muun muassa todetaan, ettei poliisi ”joutunut hajoittamaan väkijoukkoa eikä käyttämään kaasua, vaan poliisi valitsi tehdä niin”. Yhdessä twiitissä sanotaan, ettei kenenkään henki tai terveys ollut vaarassa, ennen poliisin päätöstä kaasuttaa mielenosoituksia. Poliisin toimintaa kommentoivissa twiiteissä affektiivisuus tulee esiin pettymyksenä ja järkytyksenä. Poliisin kirjoitetaan valehtelevan ja sitä kehoitetaan häpeämään. Lisäksi vihjataan tapahtuman paljastavan poliisin piilevän väkivaltaisuuden. Twiiteissä myös viitataan videoon, joka mielenosoituksesta lähti leviämään Twitterissä. Poliisin twiitissä affektiivisuutta näyttääkin herättävän sanojen ja videoista ja kuvista välittyvien tekojen ristiriita. Poliisi esimerkiksi käyttää ilmausta ”lievin mahdollinen voimankäyttökeino”, mikä ei suhteudu videolla näkyvään toimintaan. Kokemus tulee vastauksissa esiin affektiivisesti muun muassa ironian, ihmettelyn tai järkytyksen kautta. Poliisin esimerkiksi sanotaan valehtelevan, ja sitä kehoitetaan häpeämään.

Myös Elokapina vastasi poliisin twiittiin: ”Ei pidä paikkaansa. Väkijoukko hajaantui pääsääntöisesti vasta kun se kannettiin pois. Sumutteen käyttö oli paitsi raukkamaista, niin tarpeetonta, hyödytöntä ja todennäköisesti laitonta väkivaltaa.” Elokapinan vastaus poliisin toimintaan heijastelee yleisempää reaktiota, jossa poliisin toiminta asetuu käsittämättömäksi ja jopa raukkamaiseksi.

Poliisin neutraaliin sävyyn pyrkivä viranomaisdiskurssi asettuu uuteen kontekstiin, kun sen ympäröi sosiaalisen median välitön julkinen keskustelu, joka muodostuu paljon vapaamuotoisemmin. Tällöin poliisin tyyli voi näyttäytyä esimerkiksi liian epäinformatiiviselta tai omia virheitä vähättelevänä. Poliisin twiitin keräämien vastausten kautta tulee esiin, kuinka kahden erilaisen puhutavan - poliisin viranomaisdiskurssin ja sosiaalisen median diskurssin - törmätessä keskustelu kiihtyy affektiivisesti. Toisaalta diskursiivinen moniäänisyys, joka poliisin twiittien ympärille asettuu, tulee esiin myös journalistisissa teksteissä (esim. HS1), joissa poliisin twiitit asettuvat osaksi uutistyyliä.

Poliisi twiittasi 5.10. Helsingin poliisilaitoksen selvittävän tapahtumien kulkua. Twiitti sai paljon vähemmän huomiota kuin mielenosoituspäivänä 3.10. julkaistut twiitit. Esimerkiksi re-twiittauksia tuli jopa kolmannes vähemmän. Lukujen perusteella voi hahmotella mediatapahtuman sykliä, jossa huomion määrä riippuu muun muassa tapahtuman yllätyksellisyydestä ja reaaliaikaisuudesta. 5.10. twiitin vastauksissa myös korostuu ymmärrys poliisin toiminnalle toisin kuin 3.10. julkaistuissa twiiteissä. Poliisia muun muassa kiitellään ”anarkistien” torjumisesta. Twiittien vastauksia vertailemalla näyttää siltä, että mediatapahtuman eri vaiheissa saman toimijan twiitit voivat herättää hyvin erilaisia vastauksia ja affekteja: Poliisin ensimmäinen twiitti keräsi lukuisia poliisia voimakkaasti arvostelevia kommentteja, joissa affektiivinen kritiikki vaikutti ruokkivan itseään. Lisäksi tapahtumasta kiertänyt informaatio, kuten videot kiihdyttivät reaktiota entisestään. 5.10. poliisin toiminnan aikaansaama välitön reaktio oli kuitenkin ehtinyt laantua, jolloin vastauksia tuli vähemmän ja mielenosoittajien puolustamisen rinnalle nousi poliisin toiminnan puolustaminen.

4.2.2 Elokapina

Elokapina viesti Twitterissä aktiivisesti 3. lokakuuta mielenosoituksen ollessa käynnissä. ”Poliisi käyttää kyynelkaasua!”, liike twiittasi kello 16.22. Huutomerkki ja viestin lyhyt muotoilu viestivät reaaliaikaisesta tapahtumisesta ja tuovat twiittiin

affektiivista latausta. Elokapina toi mielenosoituksen tapahtumat välittömästi myös mediatapahtumaksi. Twiitin vastauksissa korostuvat mielenosoittajia vastustavat äänenpainot. Monet kommentit ovat lyhyitä ja mielenosoittajia vastustavia (esim. ”hyvä”). Lisäksi vastauksissa on useita ironiseen sävyyn käytettyjä hymiöitä, kuten ”itkunauru”-emojeja, joilla mielenosoittajien toiminta pyritään asettamaan naurunalaiseksi.

Elokapina twiittasi tapaukseen liittyen yhteensä 11 kertaa, joista kymmenen julkaistiin 3.10. Twiitteissä poliisin voimankäytöstä puhutaan poliisiväkivaltana ja korostetaan voimankäytön turhuutta.

”Kyynelkaasun käyttö tilanteessa oli kaikin tavoin tarpeetonta. Olette juuri todistaneet poliisiväkivaltaa. Suomessa. Olen hyvin pahoillani.” (Elokapina – Extinction Rebellion Finland 3.10.2020)

Twiitin vastaukset eivät ole yhtä affektiivisesti latautuneita, kuin ensimmäisessä twiitissä. Vaikuttaa, että aivan ensimmäinen twiitti asiaan liittyen kerää eniten huomiota ja muodostuu Elokapinan osalta keskustelun solmukohdaksi.

Mielenosoittajia haastateltiin journalistisessa aineistossa sekä tuoreeltaan mielenosoituksen jälkeen että mielenosoitusta seuraavina päivinä. Haastattelut ovat juttujen selvimmän affektiivisia osia. Suuri osa haastatteluista käsittelee kokemuksia siitä, kun poliisi käytti sumutetta mielenosoittajiin. Näissä kohdissa tilannetta kuvailtiin muun muassa näin:

”Olen hyvin järkyttynyt. Aluksi poliisi oli hyvin rauhallinen, mutta yhtäkkiä he alkoivat suihkuttaa kyynelkaasua. Me olemme rauhallinen liike, emme tehneet mitään. Yhtäkkiä poliisi suihkutti päällemme kaasua ilman minkäänlaista provokaatiota, Sawala kertaa tapahtunutta.” (IL1)

”Punoitusta, hengenahdistusta, silmien muurautumista umpeen, Autere kertoo.” (YLE1)

”Siinä vaiheessa alkoi pelottaa todella paljon” (YLE1)

”Hän tärisee eikä saanut silmiään auki.” (YLE4)

”Ihmisten reaktioissa oli paljon järkytystä ja aggressiota. Olin hetken aikaa aivan avuton, -- Se oli järkyttävä ja pelottava kokemus, johon liittyy myös paljon surua.” (YLE4)

Mielenosoittajien haastatteluissa toistuvat järkytys sekä tilanteen yllättävyys. Lisäksi mielenosoittajat kertovat siitä, miltä sumute tuntui kasvoilla. Nämä affektit muodostavat jutuissa suuren kontrastin poliisin kommentteihin, joissa kerrotaan tapahtumien kulusta niukasti ja neutraaliuteen pyrkien. Mielenosoittajien kommentit tuovat esiin tapahtuman keskiössä olleiden yksilöiden kokemukset sekä tunteet ja vahvistava mediatapahtuman kuvaa siitä, kuinka poliisi käytti suhteetonta ja tarpeetonta voimaa mielenosoittajia kohtaan. Kommentit tulevat affektiivisesti lähelle mielenosoittajia Twitterissä puolustavien ihmisten retoriikkaa ja muodostavat näin mediatapahtumalle vahvan tulkintakehyksen, johon muiden toimijoiden on vastattava.

Journalistisesta aineistosta löytyy muutamia juttua, joissa Elokapinan taustaa ja tavoitteita käsitellään laajemmin sekä yksi pidempi haastattelu aktivistin kanssa. Vaikka suurin osa Elokapinan näkyvyydestä journalistisessa aineistossa liittyy poliisin toimintaan, yrittävät aktivistit myös tuoda esiin tavoitteitaan. Tämä tulee esiin esimerkiksi Iltalehden jutussa, jossa Elokapina-mielenosoittaja itse huomauttaa asiasta:

“Mehän teemme tätä sen takia, että saisimme ilmastokriisille huomiota. Toki tämä paljastaa yhteiskunnan väkivaltaisuuden, mutta haluttaisiin, että puhuttaisiin myös ilmastomuutoksesta.” (IL2)

Haastateltu mielenosoittaja puhuu poliisin voimankäytöstä ja ilmastomuutoksesta käytävästä puheesta kahtena vaihtoehtoisena tapana puhua tapauksesta. Myös toisessa journalistisen aineiston jutussa Elokapinan aktivisti kertoo liikkeen haluavan, että poliisin väkivallan sijasta keskityttäisiin ilmastokysymyksiin: “Olemme paikalla tiedotustilaisuudessa, koska tällä hetkellä julkisessa keskustelussa keskitytään vain poliisiväkivaltaan. Haluamme tuoda esiin ilmasto- ja ympäristökatastrofin, joka kiihtyvällä tahdilla vie meidät kohti neljä astetta lämpimämpää maailmaa vuoteen 2100 mennessä” (HS7).

Mediatapahtumassa poliisin voimankäytön vastustaminen nousi myös Twitter-keskustelussa huomattavasti yleisemmäksi aiheeksi kuin Elokapinan tavoitteet ilmastomuutoksen hillitsemiseksi. Journalistisesta aineistosta löytyy muutamia juttuja ja

henkilöhaastatteluita (HS8, YLE8, HS15, YLE12), joissa kerrotaan laajemmin Elokapinan tavoitteista ja toiminnasta, mutta muuten julkinen keskustelu uutismedioissa keskittyy poliisin toiminnan ruotimiseen. Elokapina koettaa vaikuttaa vallitsevan narratiivin muodostumiseen myös twiittaamalla mielenosoitusta seuraavana päivänä tavoitteistaan:

”Vaadimme eilisessä mielenosoituksessa @MarinSanna hallitukselta

1) Kertokaa totuus, julistakaa #ilmastohätätila

2) Toimikaa totuuden edellyttämällä tavalla: Hiilineutraali Suomi 2025

3) Laajennetaan demokratiaa: Tarvitsemme kansalaisfoorumia järjestelmämuutosten saavuttamiseksi” (Elokapina – Extinction Rebellion Finland 4.10.2020)

Vaikka liikkeen saama huomio liittyi jossain määrin myös sen tavoitteisiin, pätee mielenosoitukseen hyvin pitkälle aiemmista mediaa ja yhteiskunnallisia liikkeitä käsittelevistä tutkimuksista saadut tulokset, joiden mukaan mielenosoituksen sisältö jää usein prosessiutisoinnin ja tapahtumien kertaamisen alle. (Poell 2020.)

4.2.3 Poliitikot

Lukuisat poliitikot ottivat kantaa mielenosoituksen tapahtumiin. Twitter-aineiston twiiteistä 32 oli poliitikkojen twiittejä. Suurin osa poliitikoista on kansanedustajia. Poliitikkojen kannanotot jakaantuvat melko selkeästi heidän edustamiensa arvojen mukaan: arvoliberaaleiksi itsensä katsovat poliitikot ottivat kantaa mielenosoittajien puolesta ja arvostelivat poliisin toimintaa, kun taas konservatiiviset poliitikot antoivat tukensa poliisille. Myös tutkija Johanna Vuorelma nostaa tämän jaon esiin Helsingin Sanomien haastattelussa (HS13).

Yhdeksi keskeisimmistä twiiteistä mielenosoitukseen liittyen nousee sisäministeri Maria Ohisalon twiitit 3.10. 20.56.

”Oliko Poliisin #voimankäyttö #elokapina-mielenosoituksessa tänään oikeasuhtaista? Olemme saaneet asiasta alustavan selvityksen jota käydään läpi. Voimankäytön on oltava aina viimeinen keino ja sille on oltava painavat perusteet. 1/2” (Maria Ohisalo 3.10.2020)

ja

”Toiminta on arvioitava ja ohjeita on tarvittaessa päivitettävä. Perustelut voimankäytöstä olisi myös hyvä aina avata. Viime kädessä poliisin toimintaa valvoo eduskunnan oikeusasiamies. 2/2” (Maria Ohisalo 3.10.2020)

Twitissä ei ole vahvoja affektiivisiä sävyjä, vaan tyyli on korostetun maltillinen. Twiitin keräämistä yli 500 kommentista käy kuitenkin ilmi, että tapahtuma herätti hyvin paljon tunteita ja mielipiteitä. Vastauksista suurin osa on ministeriä arvostelevia ja poliisin toimintaa puolustavia. Vastauksista löytyy lukuisia twiittejä, joissa affektiivisuutta muodostavat ilkeys ja vahingonilo esimerkiksi emoji-ien muodossa. Mielenosoittajiin viitataan muun muassa terroristeina ja anarkisteina ja ihmetellään ”mitä helvettiä ne siellä istuu”. Lisäksi lukuisissa vastauksissa Ohisalon twitissään esittämään kysymykseen poliisin toiminnan oikeasuhtaisuudesta on vastattu vain lyhyesti ”Oli”. Vastauksien sävy on siis hyvin hyökkäävä mielenosoittajia kohtaan.

Myös muiden vihreiden poliitikkojen twiittien kommentteissa korostuvat mielenosoittajia kritisoivat sävyt, vaikka joukossa on myös puolustavia kommentteja. Kansanedustajien Emma Karin ja Iris Suomelan twiitit, joissa he ottavat kantaa mielenosoittajien oikeuksien puolesta ja kritisoivat poliisin toimintaa (Esim. Suomelan twiitti, jossa kirjoitettiin: ”Videot pippurisumutteen käytöstä vetävät hiljaiseksi. Ihmiset huutavat hädestä ja kivusta”), keräävät vastauksia, joissa kritisoidaan paitsi mielenosoittajia, myös poliitikoita ja hallitusta yleisemmin. Kieli on monessa tapauksessa hyvin affektiivista. Esimerkiksi Karia kehoitetaan häpeämään ja hänen asennetaan kuvataan törkeäksi. Yhdessä Suomelalle osoitetussa vastauksessa mielenosoittajia kuvataan ”koheloiksi” ja todetaan, että he saavat ”kiittää omaa typeryyttään”.

Kun mielenosoittajia puolustavien poliitikkojen kommentteja vertaa jo edellä käsiteltyyn Helsingin poliisin twiittiin, voi sanoa, että toimijoiden asema ja mielipide mielenosoituksen tapahtumista luo affektiivista jakoa: vastustavat mielipiteet korostuvat vastauksissa samaa mieltä olevia enemmän. Toisaalta affektiiviset kommentit näyttävät kiihdyttävän keskustelua ja keräävän keskusteluketjuihin lisää alkuperäistä

twiittiä vastustavia kantoja. Erityisesti vihreiden ja vasemmistoliiton poliitikkojen twiitit näyttävät herättävän paljon huomiota ja affektiivisia reaktioita. Sen sijaan esimerkiksi kokoomuspoliitikkojen, kuten Saara-Sofia Sirenin ja Otto Meren kannanotot poliisin toimintaan eivät kerää yhtä suurta kommenttimäärää ja niissä kommentit jakaantuvat tasapuolisemmin eri ja samaa mieltä oleviin.

Vaikka suuri osa poliitikkojen twiiteistä eivät itsessään sisällä selkeän affektiivisia ilmauksia, voi niiden katsoa olevan kiinnepisteitä, joiden ympärille affektiiviset eleet kerääntyvät. Affektiivisuus tulee ilmi twiittien saamista vastauksissa. Affektiivisimmat ilmaukset keskittyvät yksittäisten Twitter-käyttäjien viesteihin, joilla ei ole välttämättä kovinkaan paljon seuraajia.

Oppositiojohtajista kristillisdemokraattien puheenjohtaja Sari Essayah twiittasi tapaukseen liittyen erityisen aktiivisesti. Hän julkaisi yhteensä viisi twiittiä, joissa otti voimakkaasti kantaa poliisin puolesta Elokapina-mielenosoittajia vastaan. Essayah jakoi twiitissään tapahtumista kiertämään lähteneen videon ja kommentoi sitä näin: ”Järjestelmällistä virkavallan vastustamista.” Toisessa twiitissä Essayah jakaa toisen mielenosoituksesta kuvatun videon saatteella ”Rauhallinen mielenosoitus??”. Kahdella kysymysmerkillä Essayah pyrkii tuomaan esiin järkytystään ja suuntaamaan huomion videoon, joka hänen mukaansa osoittaa poliisin toimineen oikein sumutteessaan mielenosoittajia. Myös perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-Aho twiittasi tapahtumiin liittyen.

”O tempora! Vihervasemmisto nakertaa luottamusta oikeuslaitokseen (Vehkoo) ja poliisiin (Elokapina).

Pientä epävarmuutta on havaittavissa siitä, kuuluuko asettua hörhön hallituksen vai sen ilmastolinjaa vastustavan, vielä hörhömmän Elokapinan puolelle.” (Halla-Aho 3.10.2020)

Twiitissä Halla-Aho käyttää vahvasti ironista tyyliä aloittaen viestin sarkastisen koosteisella latinankielisellä fraasilla ”O tempora”. Halla-Aho myös viittaa ristiriitaan siinä, että mielenosoittajat vastustavat kunnianhimoiseen ilmastopolitiikkaan sitoutunutta hallitusta liian vähäisistä ilmastotoimista. Molempia osapuolia hän kuvailee

hörhöiksi, mikä tuo esiin ilmastonmuutosta vähättelevää sävyä. Ironiaa voi pitää yhtenä affektiivisuuden muotona, jota ilmenee runsaasti tapahtumien tulkinnoissa. Halla-Ahon twiitti keräsi suureksi osaksi mielenosoittajia puolustavia ja perussuomalaisia kritisoivia kommentteja. Esiin nousee muun muassa suuttumusta ja tyrmistystä perussuomalaisten suhtautumisesta mielenosoittajien sumuttamiseen. Esiin esimerkiksi nostetaan muuallakin Twitter-aineistossa vahvoja affektiivisia reaktioita herättänyt fakta siitä, että poliisin sumuttamien mielenosoittajien joukossa oli alaikäisiä ja perussuomalaisia syytetään väkivallan kannattamisesta alaikäisiä kohtaan.

Twitterin lisäksi poliitikot kommentoivat tapahtumia myös uutismediassa. Esimerkiksi juuri perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-Aho kommentoi Elokapina-mielenosoitusta Iltalehden jutussa ja sanoi, että ”tavallinen kansa näkee, että poliisi on toiminut erittäin maltillisesti ja pitkämielisesti”. Halla-Aho viittaa populistiseen tyyliin ”kansaan”, joka ymmärtää poliisin toimineen oikein ja asettuu vastakohtaksi mielenosoittajille. Sama affektiivinen sävy jatkuu:

”Ruotsi ja radikaalivasemmiston hallitsevat Yhdysvaltain kaupungit ovat varoittavia esimerkkejä siitä, mitä tapahtuu, kun media ja poliitikot liittoutuvat ääriliikkeiden kanssa lakia ja järjestystä ylläpitäviä, kenttätyötä tekeviä viranomaisiaan vastaan. Tälle tielle ei Suomen pidä lähteä.” (IL8)

Lainaukseen tiivistyy affektiivisia kiintopisteitä, joiden ympärille myös osa kommentista Twitterissä asettuu: viittauksilla Ruotsiin ja Yhdysvaltoihin pyritään luomaan uhkakuvia ja pelkoa yhteiskunnan hallitsemattomasta tilasta, jossa eliitti pyrkii muurentamaan järjestystä asettumalla viranomaisia vastaan. Halla-ahon mukaan kansan mielipiteen voi kuulla toreilta ja lukea sosiaalisesta mediasta, jos poistuu ”punavihreän kuplan ulkopuolelle.” Halla-Ahon kommenteissa sosiaalisen median merkitys kohun kannalta tunnustetaan, mutta ei siinä merkityksessä, että sosiaalisen median ansiosta poliisin voimankäyttö olisi noussut oikeutetusti esiin. Halla-Ahon mukaan sen sijaan todellinen keskustelu asiaan liittyen käydään sosiaalisessa mediassa ”punavihreän kuplan” ulkopuolella.

Oman hybridin mediatapahtuman logiikasta kertovan säikeensä kohuun tuovat keskustalaisten poliitikkojen huoli siitä, että Elokapina kiertää kouluissa kertomassa toiminnastaan nuorille. Ensin keskustan konkaripoliitikko Sirkka-Liisa Anttila kertoo Twitterissä Ylen ohjelmasta saamastaan tiedosta, että Elokapina kiertää lukioissa.

”Nuoret kokevat ilmastoahdistusta. Ylenaamussa 16.09.2020 Seinäjoen yläasteen opiskelija sanoi: Miksi opiskella, jos ilmastonmuutos kuitenkin tuhoaa maapallon? Kuka on pelotellut nuoret? MIKSI? ELOKAPINA kiertää lukioissa? MITÄ KERTOMASSA, pelottelemassako? Kenen luvalla kiertää?” (Sirkka-Liisa Anttila 10.10.2020)

Twiiitin sävy on hyvin voimakas: siinä käytetään isoja kirjaimia ja lyhyet kysymyslauseet tekevät twiitin tyylistä hyökkäävän. Anttilan esittämät lukuisat kysymykset saavat asian vaikuttamaan siltä, että siihen liittyy jotain hämää. Lisäksi puhutaan nuorten pelottelemisesta. Anttilan twiitti keräsi paljon vastauksia ja herätti runsaasti huomiota.

Myöhemmin 12.10. Helsingin Sanomat uutisoi, että Keskustan kansanedustajat Pekka Aittakumpu, Tuomas Kettunen, Markus Lohi ja Hanna-Leena Mattila tekivät opetus- ja kulttuuriministeriölle kirjallisen kysymyksen siitä, saako Elokapina kiertää kouluissa kertomassa liikkeestään. (HS17) Tapahtumaketju kuvastaa tiedon kiertoa hybridissä mediajärjestelmässä: ensin Yle Uutiset kertoo yllättävän asian, joka herättää voimakkaita affekteja ja johon poliitikkojen on siksi helppo tarttua. Sen jälkeen keskustelu siirtyy Twitteriin, jossa tiedot alkavat hämärtyä ja keräävät kylkeensä affektiivisesti tahmaisia ilmauksia (esim. nuorten pelottelu). Lopulta kierron seurauksena asia päättyy todelliseen poliittiseen prosessiin, kun kansanedustajat tekevät siitä kysymyksen hallitukselle.

4.3 Tapahtuman herättämät tulkinnat uutismediassa

Tässä alaluvussa käsittelen mielenosoituksen herättämiä tulkintoja erityisesti journalistisessa aineistossa. Aineistoista nousee esiin erityisesti oikeudellinen diskurssi, jossa poliisin voimankäytön oikeutta tarkastellaan suhteessa kansalaistottelemattomuuteen.

Lisäksi muusta journalistisesta aineistosta erottuu diskurssi, jossa tuomitaan mielenosoittajien aiheuttama haitta ”tavallisille ihmisille”.

4.3.1 Oikeusdiskurssi

Journalistisesta aineistosta voi hahmottaa erityisesti oikeudellisen diskurssin: vastakkain ovat mielenosoittajien oikeus osoittaa mieltään, ja poliisin oikeus käyttää voimakeinoja järjestyksen ylläpitämiseksi. Suuressa osassa jutuista asiantuntijoina haastatellaan oikeustieteen asiantuntijoita. Heidän puheenvuoroissaan korostuu kritiikki poliisin voimankäyttöä kohtaan. Esimerkiksi valtiosääntöoikeuden professori Tuomas Ojanen (HS3) sanoo, että poliisilla on ”huomattavan suuri selvitysvelvollisuus siitä, että sen toimet mielenosoituksen hajottamiseksi olisivat olleet hyväksyttäviä”. Ihmisoikeusprofessori Martin Scheinin toteaa Iltalehden jutussa (IL4), että poliisin voimankäyttö näyttää liialliselta ja perustelemattomalta. Helsingin yliopiston rikosoikeuden professori Sakari Melander, sanoo (HS2) ettei voi ”käsittää”, miksi poliisi käytti voimakeinoja mielenosoittajia vastaan. Helsingin yliopiston rikosoikeuden professori Kimmo Nuotio kutsuu poliisin toimintaa ylilyönniksi (YLE5).

Monissa puheenvuoroissa käydään läpi aiempia oikeuden päätöksiä vastaavista tapauksista. Erityisesti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen (EIT) päätöksiin viitataan niin asiantuntijoiden puheenvuoroissa kuin esimerkiksi Helsingin Sanomien uutisanalyysissäkin (HS6, HS13). Toisessa Helsingin Sanomien jutussa (HS14) aiempi oikeustapaus Euroopasta on nostettu otsikkoon asti: ”Aktivistit saivat tukkia yhden Euroopan tärkeimmistä liikenne-väylistä 30 tunniksi - Oikeus-oppineiden mukaan poliisilla on yhä paljon perusteltavaa liikennettä haitanneiden mielenosoittajien kasutuksesta Helsingissä”. Jutussa valtiosääntöoikeuden professori Tuomas Ojanen nostaa esiin itävaltalaisen ympäristöliikkeen mielenosoituksen vuonna 1998, joka katkaisi Brennersolan moottoritien liikenee 30 tunniksi. Esimerkki asettuu suureen kont-rastiin Elokapiinan mielenosoituksen kanssa, joka katkaisi yhden kadun Helsingissä muutamaksi tunniksi. Ojanen kommentoi poliisin tehneen ”suuren arviointivirheen ja ylilyönnin” sumuttaessaan mielenosoittajia.

Myös Twitterissä tapahtumia puretaan osittain oikeudellisen pohdinnan kautta. Tutkija Miikka Vuorela käy seitsemän twiitin ketjussa läpi poliisin voimankäytön oikeudesta tarkastelemalla aiempia vastaavia tapauksia. Hän kertoo ensimmäisessä twiitissä motiivikseen ”asiakeskeisen keskustelun” tukemisen. Tässä oikeudellisen diskurssi asettuu affektiivisuuden vastapainoksi: tapahtumien asettamisella oikeudelliseen kontekstiin pyritään tarkastelemaan tapahtumaa neutraalista näkökulmasta ja hillitsemään kärjistyneitä näkemyksiä.

”Saako poliisi hajottaa liikennettä estävän, mutta rauhanomaisen mielenosoituksen käyttämällä kaasusumutinta?”

Jaan tässä ketjussa hieman taustatietoja oikeuskäytännöstä asiakeskeisen keskustelun tueksi. 1/7” (Miikka Vuorela 3.10.2020)

Samanlainen asiallisen keskustelun kaipuu tulee esiin Helsingin Sanomien (HS13) uutisanalyysissa, jossa todetaan, että kysymystä poliisin voimankäytön oikeutuksesta ”on vatkattu olan takaa lehdistössä ja sosiaalisessa mediassa”. Analyysissa tapahtuman kuvataan saaneen suuren poliittisen latauksen, jolloin poliitikkojen reaktiot uhkaavat perustua oman äänestäjäkunnan miellyttämiseen. Analyysi asettuu tällaisen politisoitumisen vastapainoksi pohtimalla oikeudellista kontekstia ja tuomalla esiin aiempia vastaavia tapauksia.

Utismediassa tapahtuman uutisointi jatkuu ensimmäisten uutisten jälkeen oikeudellisten prosessien uutisoinnin kautta. Ensin uutisoidaan, että valtakunnansyyttäjä tekee esiselvityksen poliisin voimankäytöstä mielenosoituksesta (HS5, IL9). Tämän jälkeen kerrotaan Poliisihallituksen tekemästä selvityksestä poliisin toiminnasta mielenosoituksessa (HS11, IL17, YLE9). Sitten kerrotaan, että 14 mielenosoittajaa on tehnyt rikosilmoituksen poliisin toiminnasta mielenosoituksessa (YLE10), minkä jälkeen uutisoidaan, että valtakunnansyyttäjä aloittaa esitutkinnan poliisin toiminnasta mielenosoituksessa (HS18, YLE11, IL19) ja että oikeusasiamies ei tutki poliisin toimintaa (IL20, YLE12). Tällainen prosessiuutisointi on uutismedialle tyypillistä. Uutisointia määrittää tietty episodimaisuus. Mielenosoituksen tapahtumista uutisoidaan tapahtumien kautta, ja myöhemmin poliisin toiminnasta koituneiden seurausten kautta

prosessimaisesti. Mielenosoituksista uutisointia onkin käsitteellistetty aiemmassa tutkimuksessa episodimaisuuden ja temaattisuuden kautta (Iyengar 1991, Boylen, McCluskeyn, Devanathanin, Steinin & McLeodin 2004 mukaan). Episodimaisuudella tarkoitetaan mielenosoituksesta uutisoimista tapahtumien kautta, kun taas temaattisuus tarkoittaa mielenosoittajien tavoitteiden ja teemojen esille tuomista jutuissa. Onkin huomionarvoista, että tapahtuman kontekstiksi asettuu uutismediassa vahvasti mielenosoituksen ja poliisin toiminnan laillisuus ja vähemmän tapahtumaan liittyvä poliittinen jännite sekä kysymys siitä, millaista poliittista todellisuutta ilmentää se, että Elokapinan aktivismi nostaa ilmastokysymyksissä päätään.

Boyle, McCluskey, Devanathan, Stein & McLeod (2004) toteavat, että mielenosoittajat kohtaavat usein eräänlaisen paradoksin: saadakseen mediahuomiota ajamalleen asialle, aktivistien täytyy usein tehdä jotain dramaattista. Kuitenkin, kun he tekevät jotain dramaattista, näistä dramaattisista toimista itsestään tulee perustava osa uutisointia, jolloin liikkeen ajamat asiat itsessään eivät pääse esille. Näin voi katsoa käyneen osittain myös Elokapinan tapauksessa: liikenteen katkaiseminen provosoi poliisin käyttämään sumutetta, jolloin tästä teosta tuli pääasiallinen kulma, jolla tapahtumasta uutisoitiin.

Elokapinan ja poliisin välistä konfliktia voi hahmottaa myös protestiparadigman käsitteen avulla. Paradigman kautta uutismedian katsotaan heijastavan ja suojelevan vallitsevaa poliittista järjestystä asettamalla mielenosoittajat marginaaliseen asemaan ja esimerkiksi suosimalla viranomaisten näkemyksiä mielenosoituksen tapahtumista (McCluskey, Stein, Boyle, & McLeod 2009). Aiemman tutkimuksen mukaan protestiparadigmassa uutisoinnin tarinallinen rakenne keskittyy usein enemmän mielenosoittajien ja poliisin väliseen konfliktiin kuin mielenosoittajien ja mielenosoituksen kohteen välille. Uutisointi keskittyy usein erityisesti mielenosoittajien ja poliisin väkivaltaisen yhteenoton ympärille. (McCluskey, Stein, Boyle, & McLeod 2009.) Tässä mielessä Elokapina-mielenosoitus asettuu linjaan paradigman kanssa. Huomionarvoista kuitenkin on, että vaikka Elokapinan tavoitteet jäävät taka-alalle, suurimmassa osassa jutuista median sympatia asettuu oikeusdiskurssin kautta mielenosoittajien puolelle.

Mielenosoittajia myös haastatellaan osassa jutuista ja näin heidänkin näkemyksensä tapahtumista tulee esiin viranomaisnäkömyksen rinnalle. Mielenosoituksen uutisointi ei siis oikeusdiskurssin tapauksessa noudata protestiparadigman piirteitä sen osalta, miten mielenosoittajat esitetään. Uutismedian tapa käsitellä Elokapinan toimintaa ei ole lähtökohtaisesti negatiivinen, vaan oikeusdiskurssin kautta yleinen mielipide asettuu enemmänkin mielenosoittajien puolelle.

4.3.2 Mielenosoittajat häiriköinä

Oikeusdiskurssin lisäksi mielenosoitusta käsitellään diskurssissa, jossa mielenosoittajien toiminta tuomitaan yhteiskuntarauhan ja ”tavallisten” ihmisten häiritsemisenä. Tällaisia sävyjä löytyy journalistisesta aineistosta lähinnä muutamasta Iltalehden mielipiteellisestä tekstistä. Vaikka määrällisesti diskurssia esiintyy journalistisessä aineistossa vähän, eroavat tekstit sekä tulkinnoiltaan että affektiivisuudeltaan muista journalistisista jutuista selvästi. Siksi käsittelen kyseisiä tekstejä tässä omassa alaluvussa.

Ensimmäinen artikkelista on toimittaja Sanna Ukkolan kolumni (IL16), jossa hän kritisoi sekä Elokapinaa että sisäministeri Maria Ohisaloa. Ukkola kritisoi Elokapinaa näennäisen kehumisen kautta: hänen mukaansa Elokapina saavutti tavoitteensa mielenosoituksen kerätessä paljon huomiota mediassa.

”Lauantaisen mielenosoituksen jälkeen Elinan toive kävi toteen: moni piti poliisin reaktiota kohtuuttomana, media tarjosi avokätisesti myönteistä julkisuutta Elokapinalle ja vihreät poliitikot kehua retostivat kilpaa mielenosoitusta.” (IL16)

Tekstissä mielenosoitusta kontekstoidaan suhteessa Elokapinan kansainväliseen toimintaan ja nostetaan esiin ryhmittymän toiminta Britanniassa: ”Briteissä torjutaan anarkiaa. Suomessa levitellään punaista mattoa.” Kyseessä on kolumnin genreen kuuluvaa kärjistystä, mutta silti kolumnin sävy muistuttaa affektiiviselta lataukseltaan (esim. anarkisti-sanana käyttö) enemmän sosiaalisen median sävyjä kuin muita asiasta kirjoitettuja journalistisia juttuja. Ukkola tulkitsee Elokapina toiminnan laittomaksi. Hänen mukaansa Elokapina aiheuttaa haittaa tavallisille ihmisille ja siksi poliisi oli

oikeutettu käyttämään voimaa mielenosoittajia vastaan. Ukkolan tekstissä on samanlaisia sävyjä, kuin jo aiemmin käsitellyssä Jussi Halla-Ahon retoriikassa, jossa itsekkäät mielenosoittajat asettuvat tavallisia ihmisiä vastaan.

Toiseksi ulkomaiseksi viitepisteeksi Ukkolan kolumnissa nousee kansalaisoikeusaktivisti Rosa Parks, jonka toiminnan Ukkola katsoo oikeanlaiseksi mielenosoittamiseksi, koska hän ”ei yrittänyt pakottaa ketään toimimaan haluamallaan tavalla. Hän halusi itse olla vapaa muiden pakkovallasta.” Jälleen Elokapinan toiminta näyttäytyy tavallisten kansalaisille haittaa aiheuttavana toimintana ja siksi tuomittavana. Siinä missä useimmissa uutisanalyyseissa poliisin toimintaa mielenosoituksessa tarkasteltiin asiantuntijänäkökulmasta oikeusoppineiden arvioiden kautta, Ukkola asettaa mielenosoituksen oikeutuksen arvioinnin ”tavallisen” kansalaisen tasolle.

Yhteiskunnan normaalille toiminnalle aiheutuva haitta käy ilmi myös monissa Twitter-aineiston kommentteissa. Esimerkiksi Paavo Arhinmäen 3.10 twiitin kommentissa viitataan siihen, kuinka mielenosoittajat olisivat voineet haitata viranomaisten, kuten pelastuslaitoksen työtä.

”Teitä pitkin kulkevat myös palomiehet, ambulanssit, sairaalaan autolla matkustavat, jne. Vaikka mielenosoitus on rauhallinen, vaarantaa poliisin käskytyksen huomiotta jättäminen muiden ihmisten elämiä.” 4.10.2020

Iltalehden Mika Koskisen kolumnissa (IL15) arvostellaan sisäministeri Maria Ohisaloa siitä, että hän on ilmaissut enemmän tukea mielenosoittajille kuin poliisille. Tämä on Koskisen mukaan sopimatonta sisäministerille. Kolumni on yksi harvoja journalistisesta aineistosta löytyviä juttuja, jossa poliisin toimintaa ymmärretään ja mielenosoittajia kritisoidaan. Koskinen kirjoittaa, että poliisi ”osoitti tilanteessa harvinaisen pitkää pinnaa”. Kolumnista löytyy samanlaisia affektiivisiä sävyjä kuin osasta Twitterin mielenosoittajia kritisoivista kommentteista:

”Kun kaunis puhe, kehotukset ja käskyt eivät tehonneet, poliisi käytti lopulta paprikasumutetta uppiniskaisimpia mielenosoittajia kohtaan – varoitettuaan ensin sumutteen käytöstä.” (IL15)

Yllä olevassa kohdassa käytetään ironiaa vahvana tehokeinona mielenosoittajien arvostelemiseksi ja kuvataan mielenosoittajia "uppiniskaisiksi". Sävy noudattelee paitsi kärkevän uutiskommentin genreä, myös risteää sosiaalisen median keskustelun kanssa tavassaan käyttää ironiaa. Kolumnin mukaan "Elokapina-liikkeen mielenosoittajat hakivat avointa konfliktia poliisin kanssa – ja onnistuivat siinä paremmin kuin hyvin." Kolumnissa poliisin toiminta asettuu siis mielenosoittajien syyksi.

Edellisessä luvussa esitetty protestiparadigman käsite kuvaa melko hyvin tapaa, jolla tässä alaluvussa käsitellyt artikkelit suhteutuvat Elokapinaan. Artikkeleissa mielenosoittajat esitetään marginaalisena joukkona, joilla ei ole oikeutta häiritä tavallisten ihmisten normaalia elämää. Lisäksi mielenosoittajien toiminnan legitimitetti kiistetään argumentoimalla heidän olevan kansainvälinen, ulkoa tuleva uhka suomalaiselle yhteiskunnalle. Diskurssissa tukeudutaan viranomaisnäkökulmaan painottamalla poliisin oikeutta käyttää voimaa mielenosoituksen keskeyttämiseen. Hybridin media-tapahtuman kontekstissa teksteissä on mielenkiintoista se, että niistä löytyy hyvin samantapaista tulkintaa ja affektiivisuutta mielenosoituksen tapahtumista kuin Twitterissä konservatiivisesta tai populistisesta näkökulmasta mielenosoitusta kommentoivista äänenpainoista. Journalistisesta aineistosta affektiivisuus tulee selkeimmin esiin tässä diskurssissa ja siinä on havaittavissa selvemmin yhteys Twitter-keskustelun sävyihin kuin muissa journalistisissa teksteissä.

5 JOHTOPÄÄTÖKSET

Seuraavaksi esitän johtopäätöksiä tulosten pohjalta. Käyn ensin läpi tulokset lyhyesti ja siirryn sitten pohtimaan niitä laajemmin. Elokapinan mielenosoituksen ympärille muodostunut mediatapahtuma rakentui hyvin nopeasti erityisesti videoiden affektiivisuuden kautta. Keskustelu tapahtumien ympärillä kiihtyi nopeasti, ja Twitterissä näkyi keskustelun vahva polarisaatio sen mukaan, nähtiinkö poliisin toiminta oikeutettuna vai ei. Affektiivisuus tuli esiin sekä mielenosoittajia vastustavissa että kannattavissa kommentteissa. Poliitikkojen twiiteistä erityisesti vihreiden ja vasemmistoliiton poliitikkojen julkaisut herättivät runsaasti affektiivisiä reaktioita. Uutisteksteissä affektiivisuus ilmeni erityisesti mielenosoittajien haastatteluissa, kun he kertoivat kokemuksiaan poliisin toiminnasta.

Vaikka eri toimijoiden (poliisi, Elokapina, poliitikot) kirjoitukset eivät Twitterissä itsessään olleet aina affektiivisiä, muodostuivat ne solmukohdiksi, joita jaettiin paljon ja joihin myös reagoitiin hyvin voimakkaasti, esimerkiksi vihalla, ironialla tai pettymyksellä. Tapahtuman tulkinnassa uutismediassa korostui erityisesti oikeudellinen diskurssi. Lisäksi muusta journalistisesta aineistosta erottui selvästi ja diskurssi, jossa mielenosoittajat nähtiin tavallisia kansalaisia ja normaalia elämää haittaavina häirikköinä.

Käyn seuraavaksi läpi laajempia teemoja, joihin tutkimustulokseni kytkeytyvät. Ensin tarkastelen mediatapahtumaa suhteessa teoriaosiossa käsittelemiini affektitutkimuksen näkökulmiin. Sen jälkeen käsittelen mediatapahtuman dynamiikkaa. Lopuksi pohdin mielenosoituksen herättämiä reaktioita suhteessa keskusteluun politiikan polarisaatiosta.

5.1 Mediatapahtuman affektiivisuus

Mielenosoitusta voi hahmottaa suhteessa Papacharissin (2015) affektiivisesta julkisuudesta tekemiin päätelmiin, joita olen esitellyt teorialuvussa. Käyn seuraavaksi läpi, miten Elokapina-mediatapahtuman muodostuminen suhteutuu Papacharissin esittämiin näkökulmiin.

Papacharissin (2015, 128) mukaan affektiivinen julkisuus tuottaa yhdistävää (connective), muttei välttämättä yhteisöllistä (collective) toimintaa. Elokapina-mielenosoituksen herättämän keskustelun tapauksessa tämä näkyy niin, että keskustelu polarisoituu vahvasti ideologisesti ja kritisoidakseen toisen puolen mielipiteitä, täytyy niihin viitata, mikä tarkoittaa Twitter-alustan tapauksessa joko twiitin jakamista tai kommentointia. Aineiston perusteella affektiiviset reaktiot vastapuolen twiitteihin kiihdyttävät keskustelua entisestään. Keskustelu siis toisaalta on yhteisöllistä ja toisaalta ei ole. Twitterissä lukuisat käyttäjät ottavat kantaa poliisin väkivaltaa vastaan ja asettuvat tukemaan Elokapinaa, minkä voi katsoa olevan spontaanisti verkostojen kautta syntyvää yhteisöllisyyttä. Toisaalta keskustelun jakautuu kahteen leiriin, eikä niin sanottua rakentavaa yhteisöllisyyttä synny. Papacharissin mukaan affektiivisen julkisuuden synnyttämien kertomuksien kautta voi syntyä uusia poliittisia liittoumia ja yhteisöjä. Reaktiot Elokapinan mielenosoitukseen ja poliisin toimintaan noudattelevat kuitenkin hyvin selkeästi liberaali-konservatiivi-jakoa, joten tässä mielessä tapaus ei ravistele vallitsevia poliittisia yhteisöjä.

Affektiivinen julkisuus saa Papacharissin (2015, 129) mukaan voimansa affektiivista mielipiteenilmauksista tai faktoista. Niin sanottujen affektiivisten faktojen voi katsoa lähtevän liikkeelle Elokapinan viestiessä reaaliaikaisesti Twitteriin poliisin käyttävän kaasua. Myös Twitterissä leviämään lähtenyt video, jossa näkyy, kuinka poliisi suihkuttaa kaasua mielenosoittajien päälle toimii affektiivisena faktana, koska se poikkeaa normaalista Suomen poliisin toiminnasta. Papacharissin mukaan affektiiviset faktat saavat viestintäympäristön ”varpailleen”, jolloin affektiivisuus voi lähteä monistumaan. Näin voi katsoa tapahtuvat poliisin twiittauksen tapauksessa: poliisin tapa

käyttää näennäisen neutraalia virkakieltä twiiteissä ja kehystää toimintansa niin, että muita vaihtoehtoja kaasun käytölle ei ollut, asettuu suhteessa videokuvaan ristiriitaiseen asemaan, mikä aiheuttaa runsaasti affektiivisia reaktioita poliisin twiitteihin. Toisaalta affektiivisten faktojen reaktioita luova voima toimii mediatapahtumassa myös toiseen suuntaan. 4. lokakuuta kiertämään lähtevä toinen, pidempi video poliisin toiminnasta mielenosoituksessa herättää reaktioita niiden keskuudessa, jotka pitivät poliisin toimintaa oikeutettuna ja monet jakavatkin videona ikään kuin todisteena siitä, että aiempi video yritti manipuloida totuutta ja poliisi toimii todellisuudessa tilanteen vaatimalla tavalla.

Videoiden affektiivisuuden kautta myös rakentuu Twitterissä nousevat vaatimukset poliisin toiminnan selvittämisestä. Sosiaalinen media antaa kansalaisille uudenlaisia keinoja vaatia vastuullisuutta viranomaisilta (Ojala, Pantti ja Laaksonen 2018). Elokapina-mielenosoituksen tapauksessa poliisin voimankäytön kritisointi lähtee laajenemaan juuri videoiden herättämien affektien ja twiittien perusteella. Kuten Ojala, Pantti ja Laaksonen (2018) toteavat, on perinteisellä medialla kuitenkin edelleen suuri rooli siinä, miten vaatimuksen välittyvät laajempaan julkiseen keskusteluun. Tämä käy ilmi mediatapahtuman kaaresta: ensiuutisia ja tapahtuman kuvailua seuraavat uutisanalyysit ja kolumnit, jotka käsittelevät poliisin toimintaa tarkemmin. Vaikka näitä analyyseja olisi varmasti kirjoitettu ilman Twitterissä herännyttä keskusteluakin, kasvattaa Twitter-keskustelun aktiivisuus vaatimuksia poliisin toiminnan kyseenalaistamisesta.

Papacharissin (2015, 130) mukaan affektiivinen julkisuus häiritsee vallalla olevaa poliittista julkisuutta tuomalla esiin uudenlaisia mielipiteitä. Elokapinan tapauksessa affektiivinen julkisuus tuo esille Suomessa vähän esillä olleen kysymyksen poliisin voimankäytöstä. Toisaalta se, toteutuuko Elokapinan alkuperäinen tavoite tuoda radikaalia ilmastopolitiikkaa julkiseen keskusteluun, ei ole niin selvää. Elokapinan tavoitteista tehdään sekä Ylellä että Helsingin Sanomissa taustoittavat jutut, joissa myös liikkeen tavoitteita tuodaan esiin. Keskustelu Twitter-aineistossa ei kuitenkaan

kytkedy juurikaan itse liikkeen vaatimuksiin, vaan poliisin toimintaan ja sen oikeutukseen.

Mediatapahtumaa voi tulkita paitsi Papacharissin jäsennyksien, myös Ahmedin (2018) tahmaisen affektin käsitteen kautta. Ahmedin mukaan erilaiset mediatekstit heijastavat objekteja, joihin affektit kiinnittyvät. Nämä objektit muodostavat merkityksiä, jotka kiertävät julkisessa keskustelussa. Esimerkiksi poliisin viestiessä Twitterissä mielenosoittajien kaasuttamisesta välttämättömyytenä liikenteen ja järjestyksen turvaamiseksi, syntyy yksi tulkinta tapahtumista, joka lähtee kiertämään esimerkiksi konservatiivisten oppositiopoliitikkojen twiiteissä. Nämä twiitit toimivat kiertävän merkityksen solmukohtina, joihin myös affektit tarrautuvat. Esimerkiksi poliisin twiitti 3.10. herätti paljon kritiikkiä twiitin kommentoijissa ja tästä kritiikistä suuri osa oli affektiivista. Toisaalta samaan objektiin tarrautui myös toisenlaisia affekteja, esimerkiksi vahingoniloa mielenosoittajia kohtaan tai hyväksyntää poliisin toiminnalle. Kiertävät merkitykset eivät siis tuota vain tiettyjä affekteja, vaan reagointi niihin riippuu paitsi yksilön yhteiskunnallisista näkemyksistä, myös kontekstista, jossa kiertävä merkitys näyttäytyy yksilölle.

Tutkimusta tehdessäni Elokapina nousi kaksi kertaa uudelleen laajan mediahuomion kohteeksi. Ensimmäinen näistä tapauksista sattui kesäkuussa 2021, kun liikkeen mielenosoittajat järjestivät katusulun ensin Helsingin Mannerheimintielle, sitten Unioninkadulla ja vielä uudestaan Mannerheimintielle. Mielenosoitus jatkui monen päivän ajan ja siitä uutisoitiin laajasti mediassa ja keskusteltiin esimerkiksi Twitterissä. Toisen kerran liike nousi otsikoihin, kun se järjesti mielenosoituksen jälleen Mannerheimintielle ja sulki kadun liikenteeltä. Huomionarvoista oli, että vaikka tilanne ei näillä kerroilla kärjistynytkään poliisin voimankäyttöön samassa määrin kuin lokakuussa 2020, oli keskustelu Twitterissä paikoin hyvinkin latautunutta ja affektiivista. Elokapinasta näyttääkin olevan tulossa itsessään eräänlainen tahmea objekti, johon laajemmat poliittiset affektit ja diskurssit tarttuvat. Keskustelu Elokapinan ympärillä heijastaa paitsi tietynlaista identiteettipoliittista tapaa hahmottaa poliittinen julkisuus, myös retorisia keinoja ja taktiikoita, jotka ovat vallalla sosiaalisen median julkisuudessa.

Elokapinan herättämää keskustelua voi tarkastella myös Sumialan ja Valaskiven (2013; 2014) merkityksen kierron käsitteen kautta. Keskustelun heijastellessa tiettyjä affekteja (esim. mielenosoittajien leimaaminen itsekkäiksi anarkisteiksi ja poliisin voimankäytön liiallisuuden herättämä kokemus epäoikeudenmukaisuudesta) ja konteksteja (suhtautuminen ilmastonmuutokseen, kansalaisten oikeudet ja poliittiset toimintamahdollisuudet suhteessa vakiintuneeseen valtaan ja poliisiin) syntyy sosiaalisesti jaettuina kuvitelmiä siitä, millaista poliittista tilannetta Elokapina heijastaa. Sumialan ja Valaskiven mukaan toistuessaan sosiaalisista kuvitelmista voi tulla rituaalimaisia tapahtumia, ja Elokapinan herättämä keskustelu lokakuussa 2020 ja kesällä 2021 viittaa siihen, että liikkeen toiminnan herättämä poliittinen julkisuus muodostuu rituaalimaiseksi keskusteluksi, jossa laajemmat arvojen väliset konfliktit ja yhteiskunnalliset kipupisteet nousevat pintaan ja kiteytyvät.

5.2 Mediatapahtuman dynamiikka ja toimijat medialogiikkojen välissä

Yksi tuloksistani on, että mediatapahtuma noudattelee aiemmassakin tutkimuksessa (Arjoranta ym. 2017; Sihvonen ym. 2020) havaittua kaavaa, jossa sosiaalisen median muodostama reaktio vaikuttaa tapahtuman journalistisessa julkisuudessa saamaan huomioon ja merkityksiin. Mediatapahtuman dynamiikka siis jäsentyy erilaisten medialogiikoiden sekoittuessa. Medialogiikoiden sekoittumisen yhteydessä on hyvä huomioida diskursiivinen moniäänisyys, joka tulee esiin viestien päätyessä eri alustoille. Esimerkiksi poliisin viestintä Twitterissä merkityksellistyy eri tavoin sen mukaan, kehystyykö se muiden twiittaajien kommentteilla vai uutistekstillä uutismedian jutussa. Erilaiset kontekstit luovat eri tapoja ymmärtää ja tulkita merkityksiä poliisin viestinnässä. Vaikka poliisin toiminta mielenosoituksessa oli jo itsessään kyseenalaista, vaikuttaa analyysin perusteella siltä, että poliisin pidättyvä ja niukka viestintälinja tapahtuman alussa vaikutti osaltaan siihen, että keskustelu Twitterissä kiihtyi nopeasti. Myös muun muassa sisäministeri Ohisalo vaikuttaa tiedostavan tämän, sillä

hän korostaa Helsingin Sanomien (HS12) haastattelussa avoimen ja nopean viranomaisviestinnän tärkeyttä.

Siinä missä poliisin viestintä näyttäytyi vaillinaiselta eri mediamuotojen törmätessä, käyttää Elokapina sekä Twitteriä että journalistista mediaa tehokkaasti tuodakseen poliisin väärinkäytökset mielenosoituksessa julkisuuteen. Video, jonka kautta tapaus alun perin tuli ihmisten tietoon ja nähtäväksi oli Elokapinan kuvaama ja alun perin levittämä. Lisäksi Elokapina päivitti tilannetta tapahtumien ollessa käynnissä Twitteriin ja muodosti näin oikeiden tapahtumien lisäksi myös reaaliaikaisen mediatapahtuman. Aktivismi poliisin toimintaa vastaan noudatteli sosiaalisen median aktivismille ominaisia piirteitä (Couldry & Hepp 2018, 180; Kavada 2015): toiminta tapahtui kahdella tasolla, joista ensimmäisellä mielenosoittajat, jotka muodostivat toiminnan organisoidun ydinryhmän, vastustivat poliisia kadulla ja toisella sosiaalisessa mediassa muodostui yhteisö, joka tuki viesteillään aktivisteja ja kritisoi poliisin toimintaa. Tämä yhteisö koostui yksittäisistä aktiivisista ja paljon huomiota keräävistä twiittaajista ja se syntyi spontaanisti, vaikka myös Elokapinan omat twiitit toivat tapahtumat Twitterin kiertoon. Huomio hybridin mediatapahtuman yhtenä merkittävänä rakentajana (Sumiala 2018) nousee tässä suureen rooliin: kun poliisin toimintaa kritisoivat twiitit lähtivät kiertämään Twitterissä, alkoi Twitter-keskustelun logiikalle ominaisesti myös vastakkaisia mielipiteitä nousta nopeasti esiin twiiteissä ja twiittien kommentteissa. Koska keskustelu muuttui nopeasti affektiiviseksi ja sen rytmi kiihtyi, kasvoi myös tapauksen saaman huomion määrä. Tätä heijastavat uutismedian lukuisat jutut aiheesta sekä merkittävien poliitikkojen runsas osallistuminen keskusteluun.

Vaikka mielenosoitus sai paljon julkisuutta, jäivät Elokapinan tavoitteet poliisin voimankäytön varjoon. Asiaa voi pohtia mediatapahtuman ajallisuuden näkökulmasta. Tapahtuma oli hyvin dynaaminen ja keskustelu saavutti huippunsa nopeasti. Niin Twitterissä kuin uutismediassakin kohu kesti vajaan viikon verran, minkä jälkeen keskustelu laantui. Poellin (2020) mukaan median muodostama 24/7-utissykli, jota sosiaalinen media entisestään kiihdyttää, kohdistaa mielenosoituksista uutisoinnin tapahtumien episodimaiseen kulkuun, jolloin yhteiskunnalliset rakenteet, joihin

mielenosoituksella pyritään vaikuttamaan, jäävät taka-alalle. Näin mediatapahtuman ajallisuus muodostuu ensisijaisesti tapahtumien ja uusimpien käänteiden raportoinniksi. Näin voi katsoa käyvän myös Elokapina-mielenosoituksen uutisoinnissa.

Lopuksi on vielä hyvä pohtia laajempaa yhteiskunnallista ja taloudellista kontekstia, joihin hybridi mediatapahtuma nojaa, eli sosiaalisen median alustojen vaikutusta yhteiskuntaan, mikä tulee tässä tapauksessa esiin sosiaalisen median logiikan kautta. Esimerkiksi Van Dijckin ja Poellin ovat käsitelleet kattavasti alustojen mekanismeja ja valtaa teoksessaan *Platform Society* (2017). Niin sanotulla alustoitumisella tarkoitetaan taloudellisia, sosiaalisia ja kulttuurillisia kehityskulkuja, joissa valta keskittyy suurille yhtiöille kuten Twitterille tai Facebookille, jolloin julkinen keskustelu tapahtuu väistämättä näiden yritysten luomien sivustojen ja algoritmien ehdoilla. Van Dijckin ja Poellin (2013) mukaan sosiaalisen median logiikka muodostuu ohjelmoitavuudesta, suosioista, yhdistyneisyydestä sekä datafikaatiosta. Tässä tutkimuksessa on keskitytty tarkastelemaan yhden tapausesimerkin kautta sitä, miten merkitykset ja sisällöt muodostuvat ja kiertävät sosiaalisen median ja uutismedian vuorovaikutuksessa. On kuitenkin syytä muistaa, että median toiminta määräytyy mikrotasolta aina makrotasolle pitkälti suurten teknologiayhtiöiden määrittämien periaatteiden ja logiikoiden kautta. Niinpä Twitter-keskustelua ei voi ymmärtää kattavasti, jos ei ota huomioon, minkälaisessa taloudellisessa, sosiaalisessa ja poliittisessä todellisuudessa ne esiintyvät.

5.3 Mediatapahtuma ja polarisaatio

Yksi tuloksistani on, että keskustelu mielenosoituksen ympärillä polarisoituu vahvasti. Polarisaatio näkyy vahvasti erityisesti Twitter-julkisuudessa, mutta myös osittain journalistisen median tavassa käsitellä tapahtumaa. Keskustelun ristiriita muodostuu vahvasti kahden poliittisen arvomaailman välille: ensimmäinen on konservatiivinen, viranomaisten velvollisuuksia ja ”tavallisen kansalaisen” arjen sujumista korostava näkemys. Toinen näkemys taas on liberaali ja korostaa

mielenosoittajien oikeuksia sekä näkee kansalaistottelemattomuuden legitiiminä tapana edistää ilmastonmuutoksen vastaista taistelua. Tämä erottelu kuvaa laajemminkin poliittisen julkisuuden muodostumista noin kymmenen viime vuoden aikana: vahvasti arvoihin ja identiteettiin pohjautuva tapa nähdä politiikka on ollut näkyvästi esillä niin Suomessa kuin muuallakin länsimaissa ja kytkeytynyt eniten kiihkeitä mielipiteitä herättäviin poliittisiin kysymyksiin: ilmastonmuutokseen, maahanmuuttoon ja vähemmistöjen oikeuksiin (esim. Nikunen & Pantti 2018; Pöyhtäri, Nelimarkka, Nikunen, Ojala, Pantti, & Pääkkönen 2019).

Esimerkiksi Kunelius ja Roosval (2021) sivuavat polarisaatiota ilmastokysymyksiin liittyen käsitellessään ilmastonmuutoksen sanallistamista mediassa. Heidän mukaansa ilmastokriisi-sanana nousemista laajemmin ilmastodiskurssin keskiöön edesauttoi merkittävästi Greta Thunberg keulakuvanaan toiminut nuorten ilmastoliikehdintä. Kriisikehyksen vahvistuminen ilmastokeskuksen ympärillä on kuitenkin Kuneliuksen ja Roosvalin mukaan johtunut myös populististen liikkeiden noususta 2010-luvun lopulla ja sen aiheuttamista kysymyksistä poliittiselle järjestelmälle ja päätöksenteolle. Populistiset liikkeet ovat nostaneet identiteettikysymyksiä ilmastonmuutokseen liittyen hyvin vahvasti esiin, mikä on lisännyt polarisaatiota ilmastokysymyksissä. Tällainen polarisaation dynamiikka näyttää heijastuvan myös Elokapinan ympärillä käytyyn keskusteluun.

Elinkeinoelämän tutkimuslaitos ETLA:n (Fornaro 2021) tutkimuksen mukaan polarisaatio suomalaisten eduskuntapuolueiden välillä ei ole juurikaan kasvanut viimeisen kymmenen vuoden aikana. Tutkimuksessa tarkasteltiin ehdokkaiden vaalikonevastauksia vuosien 2011, 2015 ja 2019 vaaleissa. Polarisaation kasvua ei ollut nähtävissä esimerkiksi kysymyksissä taloudesta tai kulttuurillisista asioista. Sen sijaan ilmasto- ja EU-kysymyksissä polarisaatio oli kasvanut. Polarisaatiota ilmastokysymyksissä voi peilata siihen, miten poliitikot ottivat kantaa Elokapinan mielenosoitukseen. Vaikka poliitikot ottivat kantaa suurimmaksi osaksi poliisin toimintaan mielenosoittajia kohtaan ja yleisempiin oikeusvaltiota koskeviin pohdintoihin, on poliitikkojen reaktioissa nähtävissä myös jakaantumista sen suhteen, miten he suhtautuvat

ilmastonmuutoksen torjumiseen vaadittaviin politiikkatoimiin. Esimerkiksi vihreiden ja vasemmistoliiton poliitikkojen reaktiot ottivat huomattavan voimakkaasti kantaa paitsi mielenosoittajien, myös heidän edustamansa asian puolesta.

Leimallista arvokeskustelulle ilmastonmuutokseen liittyen on siis korostunut affektiivisuus, joka tulee esiin myös omassa tutkimuksessani. Keskustelun polarisaatio ja affektiivisuus on monissa keskusteluissa liitetty juuri sosiaalisen median logiikkaan ja julkisuuteen. On kuitenkin tärkeää huomata, että vaikka sosiaalisen median voi sanoa olevan vahva tekijä keskustelun polarisaation taustalla, ei polarisaatiota ja affektiivisuutta voi typistää pelkästään sosiaalisen median ilmiöksi. Kuten tutkimukseni osoittaa, on tärkeä tarkastella mediajulkisuutta hybridisenä, monien toimijoiden yhteenkietoutuneena prosessina. Vaikka sosiaalinen media kiihdyttää keskustelua, on perinteisen median portinvartijarooli edelleen voimakas, ja nostamalla sosiaalisen median keskustelun juttujensa aiheiksi, nousee keskustelunaihe aivan erilaiseen julkisuuteen. Affektiivisuus ei myöskään rajaudu pelkästään sosiaaliseen mediaan, vaan tutkimuksessa esimerkiksi Iltalehden mielipiteellisten kirjoitusten tapa hahmottaa kysymystä Elokapinan ja poliisin suhteesta noudattaa melko tarkasti konservatiivisia ja affektiivisiä äänenpainoja, joita löytyy myös Twitter-keskustelusta.

Poliittisen keskustelukulttuurin muovautumista verkottuneessa julkisuudessa voi pohtia myös suhteessa Angela Naglen (2017) analyysiin niin sanottujen internetin kuvautojen merkityksestä uudenlaisen äärioikeiston nousun taustalla. Suomalaisessa kontekstissa muun muassa Vainikka (2019) on tutkinut Ylilaudan keskusteluja ja niissä esiintyvää naisvihaa. Naglen mukaan erityisesti uudenlaiset äärioikeistolaiset toimijat ovat onnistuneet hyödyntämään internetin verkostomaisuutta poliittisten tavoitteiden edistämiseen. Hän nostaa esiin Yhdysvalloissa nousseen niin sanotun alt-right-liikkeen ja Donald Trumpin nousun. Naglen ajatuksiin peilaten onkin mielenkiintoista tarkastella Elokapina-kohun herättämiä reaktioita Twitterissä. Tässä nousevat esiin erityisesti anonyymit profiilit, jotka kommentoivat hyvin affektiivisesti ja runsaasti eritoten vasemmistolaisten ja vihreiden poliitikkojen kannanottoja. Näissä korostuu paitsi niin sanotulle lautakulttuurille tuttu ironia, myös todella affektiiviset

ja jopa loukkaavat ilmaukset. Suomen kontekstissa tällainen retoriikka ankkuroituu puoluepolitiikassa erityisesti perussuomalaisiin, ja puolueen entisen puheenjohtajan Jussi Halla-Ahon twiitti Elokapinan mielenosoitukseen liittyen voi katsoa olevan omanlaisensa ilmentymä samasta poliittisesta retoriikasta. Tyyli näkyy esimerkiksi Halla-Ahon twiitin tavassa käyttää sarkasmia. Edellä kuvailemani retorinen tyyli kuvaa osaa siitä vastaanotosta, jonka Elokapina-kohu sai Twitterissä. Voikin kysyä, missä määrin poliittiset kohut muodostuvat myös Suomessa juuri populistisen internet-oikeiston ja toisaalta uudenlaisen, identiteettejä vahvasti korostavan vasemmiston aloitteista ja mikä merkitys tällä on poliittiselle julkisuudelle laajemmin.

Kärjekkään keskusteluilmapiirin lisäksi tutkimuksessa nousi esiin kuitenkin myös erityisesti journalismissa taipumus lähestyä tapahtumaa oikeudellisesta näkökulmasta. Oikeudellisen diskurssin voikin katsoa asettuvan tapauksessa eräänlaiseksi vastapainoksi polarisoivalle ja affektiiviselle keskustelulle. Oikeudellisen diskurssin voi hahmotella heijastavan jossain määrin laajemminkin suomalaisen poliittisen julkisuuden äänenpainoja. Esimerkiksi koronapandemian aikana tehtyjen poliittisten päätösten ja rajoitustoimien käsittely mediassa on usein ollut korostuneen oikeudellista: ääneen ovat päässeet oikeusasiantuntijat, jotka ovat kommentoineet tiuhaan muun muassa hallituksen ja aluehallintoviraston päätöksiä sekä rajoitusten ja muiden toimenpiteiden (mm. maskit, koronapassi) oikeudellista perustaa. Vaikka sekä poliisin voimankäyttöä että koronapandemian poikkeuksellisuutta poliittisten päätösten kannalta on järkevää ja loogista käsitellä oikeudelliselta kannalta, voi kysyä, jääkö julkisuudessa joitain muita puolia oikeusdiskurssin varjoon ja minkälaista asiantuntijuutta tai puheenvuoroja oikeudellisen diskurssin korostuminen suosii. Tätä kautta voi pohtia myös affektiivisuuden ja niin sanotun rationaalisen keskustelun suhdetta sosiaalisen median ja perinteisen median välillä.

6 LOPUKSI

6.1 Tutkimuksen arviointi

Tutkimukseni tavoitteena oli selvittää, kuinka lokakuussa 2020 järjestetyn Elokapina-mielenosoituksen ympärille muodostunut kohu muotoutui hybridissä mediatapahtumassa Twitterin ja uutismedian vuorovaikutuksessa, ketkä olivat keskeisiä toimijoita mediatapahtumassa sekä millaisten affektien ja diskurssien kautta keskustelu jäsenyi. Vastasin näihin kysymyksiin analysoimalla kahta aineistoa: suosion perusteella valikoidua Twitter-aineistoa sekä kolmen valtakunnallisen uutismedian juttujen muodostamaa journalistista aineistoa. Menetelmäni oli monipaikkainen analyysi, jossa sovelsin sekä affektitutkimuksen analyysimenetelmiä että diskurssitutkimuksen keinoja.

Laadullisen tutkimuksen luotettavuuden arviointi on haastavaa, sillä sen alle yhdistyy useita tutkimusperinteitä, joissa myös tutkimuksen luotettavuuden arviointia on lähestytty eri tavoin. Esimerkiksi tutkimusprosessista läpinäkyvästi ja yksityiskohtaisesti kertominen lisää tutkimuksen luotettavuutta. (Tuomi & Sarajärvi 2018.) Olen mielestäni perustellut ja esitellyt aineiston ja sen keräämiseen liittyneet päätökset seikkaperäisesti luvussa 3.1. Koska menetelmäni yhdistää eri tutkimusperinteitä, on luotettavuuden arvioiminen erityisen haastavaa. Olen kuitenkin pyrkinyt kertomaan avoimesti, kuinka olen toteuttanut analyysin ja pohtinut affektitutkimuksen ja diskurssitutkimuksen välistä suhdetta tutkimukseni kannalta.

Laadullinen tutkimus on aina väistämättä subjektiivista ja tutkija toimii itse tutkimusvälineenä. Luotettavuuden lähtökohta onkin, että tunnustaa subjektiviteetin avoimesti. (Eskola & Suoranta 1998.) Tutkija valitsee, miten rajaa aineiston, mihin seikkoihin kiinnittää huomionsa ja minkälaisia tulkintoja tekee. Nämä asiat pätevät myös tähän tutkimukseen: aineiston rajaaminen suuresta määrästä twiittejä nimenomaan suosion perusteella vie tutkimusta väistämättä tiettyyn suuntaan. Koska

analyysini pohjaa lähilukuun, korostuu subjektiviteetin rooli siinä, millaisia tulkintoja olen aineistosta tehnyt ja miten peilaan niitä teoriataustaan. Mielestäni tekemäni valinnat tutkimusprosessin aikana niin teoriapohjan, aineiston kuin menetelmienkin suhteen ovat perustuneet tarpeeseen vastata tutkimusongelmaan ja -kysymyksiin parhaalla mahdollisella tavalla. Olen pyrkinyt avaamaan analyysissä tekemiäni tulkintoja muun muassa aineistositaattien avulla helpottamaan näin mahdollisuutta arvioida tekemiäni tulkintoja. Aineiston ja menetelmien yhdistymisestä teoreettiseen taustaan ja tutkimusongelmaani kerroin tarkemmin luvussa 3.

Hybridiä mediatapahtumaa on tutkittu viime aikoina erityisesti sosiaalisen median laskennallisten menetelmien kautta. Esimerkiksi Toivanen, Valaskivi, Huhtamäki ja Tikka (2020) ovat kehitelleet hybridin mediatapahtuman tutkimukseen laskennallisia menetelmiä, joilla voidaan hallita suuria aineistoja esimerkiksi ohjelmoinnin ja koneoppimisen menetelmin. Menetelmät auttavat tutkimuksen laadullista vaihetta osoittamalla esimerkiksi, millä tavalla mediatapahtuma ajallisesti eteni ja miten verkostot ja tihentymät niissä vaikuttivat keskusteluun. Laskennalliset menetelmät olisivat epäilemättä tuoneet lisää tarkkuutta omaankin tutkimukseeni. Kuitenkin, koska aineistoni ei Elokapina-kohun mittasuhteista ja rajauksestani johtuen ole kovin suuri, ja koska tutkimuskysymykseni keskittyvät mediatapahtuman laadullisiin puoliin, koen että pystyin havainnollistamaan ja analysoimaan mediatapahtumaa riittävän laadukkaasti ja luotettavasti myös ilman laskennallisia analyysimenetelmiä.

6.2 Jatkotutkimusaiheita

Koska tutkimusasetelmani on melko laaja, voisi mahdollisia jatkotutkimusaiheita lähteä hahmottelemaan moneen eri suuntaan. Yksi mahdollisuus olisi keskittyä tarkemmin yksittäisiin toimijoihin. Tutkimuksessani tuli esimerkiksi esiin, että poliitikot olivat Twitterissä hyvin nopeasti valmiita ottamaan valmiita ottamaan jyrkkiä kantoja Elokapina-kohuun liittyen ja asettumaan osaksi Twitterin polarisoituneita leirejä. Tämän voi ajatella kertovan siitä, miten poliitikot hahmottavat paikkansa hybridin

mediajärjestelmän muovaamassa poliittisessa julkisuudessa: nopea ja suora viestintä puree paremmin Twitter-julkisuuden kärjekkäässä ilmapiiirissä. Yksi jatkotutkimuksen aihe voisikin olla se, miten poliitikot hahmottavat affektiivisuuden osana poliittista strategiaansa ja millaista roolia sosiaalinen media tässä näyttelee.

Haastattelututkimuksella voisi myös selvittää Elokapinan ja sen kaltaisten liikkeiden omia kokemuksia toiminnastaan verkottuneessa julkisuudessa. Olisi myös kiinnostavaa selvittää tarkemmin sitä, miten hybridi mediaympäristö vaikuttaa viranomaisviestintään erityisesti Elokapina-kohun kaltaisissa nopeasti kehittyvissä tapahtumissa.

Toisaalta jatkotutkimuksessa voisi keskittyä esimerkiksi visuaalisuuteen hybridin mediatapahtuman rakentajana. Videot olivat merkittävässä roolissa Elokapina-kohun rakentumisessa. Myös kuvat ja meemit näyttelevät usein suurta roolia siinä, millaisia merkityksiä sosiaalisessa mediassa kiertävään lähtevä kohu saa.

Lopuksi voi todeta Elokapina-mielenosoituksen ja sen ympärille kehittyneen julkisen keskustelun näyttävän hyvin, millä tavoilla journalistisen ja sosiaalisen median risteäminen vaikuttaa mediatapahtumien ja kohujen muodostumiseen nykyisessä mediaympäristössä ja kuinka tapahtuman saamat merkitykset muodostuvat dynaamisesti monien eri toimijoiden vuorovaikutuksessa.

LÄHTEET

Ahmed, S. (2018). *Tunteiden kulttuuripolitiikka*. (suom. E. Halttunen-Riikonen). Tampere: niin & näin. (Alkuperäisteos julkaistu 2004)

Altheide, D. L. & Robert Snow, R. (1979). *Media Logic*. Beverly Hills: Sage.

Arjoranta, J., Hirsjärvi, I., Kovala, U., Saresma, T., & Ruotsalainen, M. (2017). Turvetta tupaan: faktat, valheet ja affektiivinen vastaanotto Turveinfo-mainoskampanjassa. *Media & Viestintä*, 40(3-4), 76-99. <https://doi.org/10.23983/mv.67795>

boyd, d. (2011). Social Network Sites as Networked Publics: Affordances, Dynamics, and Implications. Teoksessa Z. Papacharissi (toim.), *A Networked Self* (39-58). New York: Routledge.

Boyle, M. P., McCluskey, M., Devanathan, N., Stein, S.E. & McLeod, D. M. (2004) The Influence of Level of Deviance and Protest Type on Coverage of Social Protest in Wisconsin from 1960 to 1999. *Mass Communication & Society*, 7(1), 43-60.

Chadwick, Andrew. (2013). *The Hybrid Media System: Politics and Power*. Oxford: Oxford University Press.

Couldry, N. (2012). *Media, Society, World: Social Theory and Digital Media Practice*. Cambridge: Polity.

Couldry, N & Hepp, A. (2018). *The Mediated Construction of Reality*. Cambridge: Polity.

Dayan, D. & Katz, E. (1992). *Media events: the live broadcasting of history*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Eskola, J. & Suoranta, J. (1998). *Johdatus laadulliseen tutkimukseen*. Tampere: Vastapaino.

Fornaro, P. (2021). *Politician polarization in Finland over recent years*. BIBU Working Paper.

Freelon, D., & Karpf, D. (2015). Of Big Birds and Bayonets: Hybrid Twitter Interactivity in the 2012 Presidential Debates, *Information, Communication & Society* 18(4), 390-406.

Hepp, A & Couldry, N. (2009). Introduction: Media Events in Globalized Media Cultures. Teoksessa N. Couldry, A. Hepp & F. Krotz (toim.) *Media Events in a Global Age* (1–20). Abingdon: Routledge.

Huusko, J. (10.10.2020). Suomessa otsikoihin noussut Elokapina on levinnyt jo yli 70 maahan – Mitä verkosto tahtoo ja mitä se on saanut aikaan? *Helsingin Sanomat*. Haettu osoitteesta <https://www.hs.fi/ulkomaat/art-2000006665882.html>

Iyengar, S. (1991). *Is anyone responsible?: How television frames political issues*. Chicago: University of Chicago Press.

Kavada, A. (2015). Creating the collective: social media, the Occupy Movement and its constitution as a collective actor. *Information Communication & Society* 18(3), 872–886.

Kunelius, R & Roosvall, A. (2021). Media and the Climate Crisis. *Nordic Journal of Media Studies* 3(1), 1–19. <https://www.sciendo.com/article/10.2478/njms-2021-0001>

Laaksonen, S-M., & Pöyry, E. I. (2018). Pahastumista vai politiikkaa: Sosiaalisen median kohut affektiivisessä keskustelukulttuurissa. *Wider Screen* 11(3). <http://widerscreen.fi/numerot/2018-3/pahastumista-vai-politiikkaa-sosiaalisen-median-kohut-affektiivisessa-keskustelukulttuurissa/>

Latour, B. (2005). *Reassembling the Social: An Introduction to Actor-Network-Theory*. Oxford: Oxford University Press.

Luhtakallio, E. & Meriluoto, T. (2020) Elokapinan aktio näyttää miten kuvat politisoivat uusilla tavoilla. Haettu osoitteesta <https://ilmiomedia.fi/artikkelit/elokapinan-aktio-nayttaa-miten-kuvat-politisoivat-uusilla-tavoilla/>

Massumi, B. (2002). *Parables for the Virtual: Movement, affect, sensation*. Durham: Duke University Press.

McCluskey, M., Stein, S. E., Boyle, M. P., & McLeod, D. M. (2009). Community structure and social protest: Influences on newspaper coverage. *Mass Communication and Society*, 12(3), 353–371.

Nagle, A. (2017). *Kill All Normies: : the online culture wars from Tumblr and 4chan to the alt-right and Trump*. Winchester, UK; Washington, USA: Zero Books.

Nikunen, K. & Pantti, M. (2018). Tapaus Ku Klux Klan: affektiivinen julkisuus, moraaliset tunteet ja tahmaiset kuvat. Teoksessa M. Maasilta & K. Nikunen (toim.) *Pakolaisuus, tunteet ja media* (71–91). Tampere: Vastapaino.

Oikkonen, V. (2017). Affect, technoscience and textual analysis: Interrogating the affective dynamics of the Zika epidemic through media texts. *Social Studies of Science*, 47(5). <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0306312717723760>

Ojala, M., Pantti, M., Laaksonen, S-L (2018). Networked publics as agents of accountability: Online interactions between citizens, the media and immigration officials during the European refugee crisis. *New Media & Society* 21(2), 279–297.

Papacharissi, Z. (2015). *Affective Publics: Sentiment, Technology and Politics*. Oxford: Oxford University Press.

Paasonen, S. (2014). Juhannustanssien nopea roihu ja Facebook-keskustelun tunneintensiteetit. *Media & Viestintä*, 37(4), 22–39.

Poell, T. (2020). Social media, temporality, and the legitimacy of protest. *Social Movement Studies*, 19(5–6), 609–624.

Pöyhtäri, R., Nelimarkka, M., Nikunen, K., Ojala, M., Pantti, M., & Pääkkönen, J. (2019). Refugee debate and networked framing in the hybrid media environment. *International Communication Gazette (Online)*, 84(1), 1–22. <https://doi.org/10.1177/1748048519883520>

Rantasila, A. (2020). *Circulating Emotions, Sticky Feelings: Affective dynamics of the Fukushima Daiichi nuclear disaster in a hybrid media environment*. [väitöskirja, Tampereen yliopisto] <https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-03-1764-5>

Rosanvallan, P. (2008). *Vastademokratia*. (suom. T. Kilpeläinen). Tampere: Vastapaino. (Alkuperäisteos julkaistu 2006).

Rydenfelt, H. & Snellman, L. (2020). Kansalaistottelemattomuutta vai anarkiaa? Haettu osoitteesta <https://etiikka.fi/kansalaistottelemattomuutta-vai-anarkiaa/>

Schroeder, Ralph. (2018). *Social Theory after the Internet: Media, Technology and Globalization*. Lontoo: UCL Press.

Seigworth, G.J & Gregg, M. (2010). An Inventory Shimmer. Teoksessa M. Gregg & G. J. Seigworth (toim.) *The Affect Theory Reader* (1–29). Durham: Duke University Press.

Sihvonen, T., Koskela, M. & Laaksonen, S-L (2020). Tunipaloja rajapinnoilla? Tampereen yliopiston legitimiteettikamppailut hybridissä mediatilassa. *Media & viestintä* 43(4), 272–302.

Sumiala, J., Valaskivi, K., Tikka, M., Huhtamäki, J. (2018). *Hybrid Media Events: The Charlie Hebdo Attacks and Global Circulation of Violence*. Bingley: Emerald Publishing.

Thimm, C., Anastasiadis, M. & Einspänner-Pflock, J. (2018). Media logic or media logics? An Introduction to the Field. Teoksessa C. Thimm, M. Anastasiadis & J. Einspänner-Pflock (toim.) *Media Logic(s) Revisited : Modelling the Interplay Between Media Institutions, Media Technology and Societal Change* (1–8). Cham: Springer International Publishing AG.

Toivanen, P., Huhtamäki, J., Valaskivi, K., & Tikka, M. (2020). Aihemallinnus hybridin mediatapahtuman ja merkitysten kierron tutkimuksessa. *Media & Viestintä*, 43(1), 1–20. <https://doi.org/10.23983/mv.91078>

Tufekci, Z. (2013). "Not this one" – Social movements, the attention economy, and microcelebrity networked activism. *American Behavioral Scientist*, 57(7): 848–870.

Tuomi, J. & Sarajärvi, A. (2018). *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Helsinki: Tammi.

Vaccari, C., Chadwick, A. & O'Loughlin, B. (2015). Dual-screening the political: Media Events, social media, and citizen engagement. *Journal of Communication* 65(6), 1041–1061.

Vainikka, E. (2019). Naisvihan tunneyhteisö Anonymisti esitettyä verkkovihaa Yli-
laudan ihmissuhdekeskusteluissa. *Media & viestintä*, 42(1), 1–25.
<https://doi.org/10.23983/mv.80179>

Valaskivi, K., & Sumiala, J. (2013). Yhteisöt liikkeessä: innovaatiuskon kiertoa jäljit-
tämässä. Teoksessa M. Lehtonen (toim.) *Liikkuva maailma: liike, raja, tieto*. (77–94). Tam-
pere: Vastapaino.

Valaskivi, K. & Sumiala, J. (2014). Circulating social imaginaries: Theoretical and
methodological reflections. *European journal of cultural Studies*, 17(3), 229–243.

Van Dijck, J. (2013). *The Culture of Connectivity: a Critical History of Social Media*. Oxford: Oxford University Press.

Van Dijck, J. & Poell, T. (2013). Understanding social media logic. *Media and Communication*, 1(1): 2–14.

Van Dijck & Poell, T. (2018). *Platform Society*. Oxford: Oxford University Press.

Välvirronen, E., Laaksonen, S-M., Jauho, M., & Jallinoja, P. (2020). Liberalists and data-solutionists: redefining expertise in Twitter debates on coronavirus in Finland. *Journal of Science Communication*, 19(5). <https://doi.org/10.22323/2.19050210>

Wetherell, M. (2012). *Affect and Emotion. A New Social Science Understanding*. Los Angeles; Lontoo: Sage.

LIITTEET

LIITE 1 JOURNALISTINEN AINEISTO

HELSINGIN SANOMAT

HS1 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006657768.html> Helsingin poliisi käytti voimakeinoja rauhallisia mielenosoittajia vastaan, perusteli toimintaa ”mittavalla liikennehaitalla”, kiinniotetut vapautettu” (3.10.2020)

HS2 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006658244.html> Poliisi käytti kaasusumutinta mielenosoittajiin, oikeusoppineet vaativat selvitystä: ”On vaikea ymmärtää voimankäyttöä” - Kiinniotettu kertoo tapahtumista HS:lle” (4.10.2020)

HS3 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006658467.html> Poliisijohtaja Sanna Heikinheimo Kaisaniemessä kärjistyneen mielenosoituksen tapahtumista: ”Suoraan sanoen harmittaa” (4.10.2020)

HS4 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006659171.html> Helsingin poliisi perustelee kaasusumuttimen käyttöä mielenosoittajiin: ”Heitä varoitettiin selkeästi ennen kaasun käyttämistä” (5.10.2020)

HS5 <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000006659059.html> Valtakunnansyyttäjän toimisto selvittää, pitääkö poliisia epäillä rikoksesta Elokapina-mielenilmauksessa (5.10.2020)

HS6 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006659308.html> ”Tuliko mieleen, että olisi otettu kaupungin rämin linja-auto?” - Poliisin voimankäyttöä tutkinut tohtori pitää Helsingin poliisin kaasusumuttimia Euroopan oikeuslinjauksista poikkeavina (5.10.2020)

HS7 <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006658965.html> Sisäministeri Ohisalo kommentoi poliisin voiman-käyttöä viikonlopun mielen-osoituksessa: Voimatoimien pitäisi olla viimeinen vaihtoehto (5.10.2020)

HS8 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006659389.html> Tällainen on radikaali ilmastoliike, joka hakee huomiota lakia rikkomalla (5.10.2020)

- HS9 <https://www.hs.fi/mielipide/art-2000006659128.html> Lukijan mielipide: Poliisi käytti liian kovia otteita mielenosoittajia vastaan (6.10.2020)
- HS10 <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006661313.html> HS selvitti puolueiden kannat poliisin voiman-käyttöön: "Sumutteen käyttö vaikuttaa kohtuuttomalta", "liike on hakenut provokaatiota" (7.10.2020)
- HS11 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006662908.html> Poliisihallituksen selvitys kaasusumutteen käytöstä mielenosoittajiin julki: "Mielenilmaisun vapaus ei tarkoita vapautta rikkoa lakia" (8.10.2020)
- HS12 <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006663338.html> Sisäministeri Ohisalo poliisin voimankäytöstä: "Viranomaisten pitää käydä toiminnastaan enemmän julkista keskustelua" (8.10.2020)
- HS13 <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000006662824.html> HS Analyysi: Kaasun käyttäminen istuvia mielen-osoittajia vastaan kielii poliisin kyvyttömyydestä kohdata väki-vallaton mielen-ilmaus (8.10.2020)
- HS14 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006663486.html> Aktivistit saivat tukkia yhden Euroopan tärkeimmistä liikenne-väylistä 30 tunniksi - Oikeus-oppineiden mukaan poliisilla on yhä paljon perusteltavaa liikennettä haitanneiden mielenosoittajien kaasutuksesta Helsingissä (8.10.2020)
- HS15 <https://www.hs.fi/ulkomaat/art-2000006665882.html> Suomessa otsikoihin noussut Elokapina on levinnyt jo yli 70 maahan - Mitä verkosto tahtoo ja mitä se on saanut aikaan? (10.10.2020)
- HS16 <https://www.hs.fi/mielipide/art-2000006666447.html> Lukijan mielipide: Hallitus ei voi enää siirtää vaikeita ilmastopäätöksiä (12.10.2020)
- HS17 <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006667642.html> Keskustan kansanedustajat haluavat estää Elokapina-liikkeen käynnit lukioissa, opetusministerille kirjallinen kysymys (12.10.2020)
- HS18 <https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006669326.html> Helsingin poliisia epäillään virkavelvollisuuden rikkomisesta: Elokapina-mielenosoituksen voimankäytöstä aloitetaan esitutkinta (14.10.2020)

HS19 <https://www.hs.fi/politiikka/art-2000006681465.html> Perussuomalaiset arvosteli hallitusta Black Lives Matter -liikkeen ja Elokapinan tukemisesta: ”Miksi ette ole tuominneet Ranskan terrori-iskua julkisuudessa?” kysyi Leena Meri (22.10.2020)

HS20 <https://www.hs.fi/kaupunki/helsinki/art-2000006696848.html> Sumutejupakka nosti Elokapina-liikkeen kaikkien tietoisuuteen – Nyt nelikymppinen ”perusperheenäiti” Elina Kauppila kertoo, miksi rikkoo lakia (25.10.2020)

HS21 <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000006701703.html> Tutkijat: Suomalaisen poliisin voimankäyttö on esimerkillisen pidättyväistä, ja poliisi loukkaantuu jopa useammin kuin kansalaiset (28.10.2020)

ILTALEHTI

IL1 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/eccb10a7-204a-42a8-81a8-db3526f66d1d> Poliisi hajotti aktivistien tiesulkua kaasusumutteella ja voimakeinoin Helsingissä – väkeä kannettu poliisiautoihin (3.10.2020)

IL2 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/bf8f6ca8-bddd-44b4-b3f0-37d88d94802d> Video: Poliisi sumutti kadulla istuvia mielenosoittajia Helsingissä – sisäministeri Ohi-salo saanut alustavan selvityksen voimankäytöstä (3.10.2020)

IL3 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/724740d7-f79a-4b5b-a064-9bf2ad3a0437> Poliisi ei perustele toistaiseksi kaasusumutteen käyttöä Kaisaniemen aktivistien tiesulussa (4.10.2020)

IL4 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/f9111e59-4a91-44ac-adc8-86df744d337e> Ihmisoikeusprofessori: Sumutteen käyttö oli poliisilta väärin – ”Ei lainkaan vaaraton voimankäyttökeino” (4.10.2020)

IL5 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/3183497d-ad5f-4b94-8c61-b30ded1a6610> Voidaanko mielenosoittajien sumuttamista kutsua poliisiväkivallaksi? Näin kommentoi rikosoikeuden professori (4.10.2020)

IL6 <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/91b3afa5-6d05-4ccb-aa50-cdba94c3b942> Poliisikansanedustajat puolustavat poliisin kaasusumutteen käyttöä – kokoomuksen Jokinen: ”Tämä on ollut lievin keino” (4.10.2020)

IL7 <https://www.iltalehti.fi/paakirjoitus/a/0c20f22f-17b5-4a6c-a1ce-76a65d21489b>

Pääkirjoitus: Poliisi teki kyseenalaisen palveluksen mielenosoittajille (4.10.2020)

IL8 <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/8e2b9d52-7df3-42a0-8658-22a4c0f128e3>

Halla-ahon mukaan EU-elvytyspakettiin osallistuminen on vielä pysäytettävissä: "Tärkeää on panna kansanedustajat valinnan eteen" (5.10.2020)

IL9 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/e80ef7db-d2ba-4a49-b9ab-132f9b43c4ec>

Helsingin poliisi perustelee voimankäyttöään mielenosoituksessa: "Vaikea arvioida, oliko sumutteen käyttö kaiken ratkaiseva tekijä" (5.10.2020)

IL10 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/d5821426-8fdb-4dd9-a47e-7814402d7af1>

Helsingin poliisia puolustetaan tulisesti kaasutuskohussa – tutkija tyrmää 3 keskeistä väitettä: "Näin ei voi toimia" (5.10.2020)

IL11 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/106c8f65-d06d-4707-ae26-36d4abaffe04>

Asiantuntijat: Sekä Helsingin poliisi että Elokapina epäonnistuivat kaasutuskohun viestinnässä (5.10.2020)

IL12 <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/299d1bee-5b6d-4e58-a239-ec5995ddc002>

Sisäministeri Ohisalo mielenosoittajista: "Totta kai lakien mukaan pitää toimia" (5.10.2020)

IL13 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/d0e87823-bf92-4668-94ef-0f74fe128d4a>

Poliisi: Elokapina-ryhmällä performanssi Helsingissä (5.10.2020)

IL14 <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/5e8b6cd5-c9e0-40ef-8f4b-388af26a6eb6>

Sisäministeri Maria Ohisalo tuomitsee lain rikkomisen ilmastoaktivismiin nimissä: "Totta kai se on tuomittavaa" (6.10.2020)

IL15 <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/4ac82a88-3e05-423f-a477-ceaad972f224>

Kommentti: Poliisiministeri Ohisalon kiemurtelu Elokapina-asiassa on kiusallista ja herättää kysymyksiä (6.10.2020)

IL16 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/a8ae2114-95b5-44ed-83e1-2c5364160339>

Kolumni: Sanna Ukkola: Maria Ohisalo, miksi et tuomitse Elokapinan laittomuuksia? (8.10.2020)

IL17 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/f387a28b-f59c-4276-a81e-f0084d69f3ac>

Poliisi julkaisi selvityksen kaasusumutuksesta – perustelu: Voimavarat eivät riittäneet aktivistien kantamiseen (8.10.2020)

IL18 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/9431154a-60a2-458d-ae33-6a9d6d24c7d4>

Elokapinan mukaan poliisi esti ensiavun kaasutetuille - mielenosoittajat eivät hyväksy Poliisihallituksen selvitystä (9.10.2020)

IL19 <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/7ece1d06-e25b-44a4-86d0-d132a361f420>

Poliisin toiminnasta Elokapina-mielenosoituksessa aloitetaan esitutkinta (14.10.2020)

IL20 <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/7c49a1e7-c056-41a4-86cd-c597ef260f08>

Oikeusasiamies ei tutki poliisin menettelyä Elokapina-mielenosoituksessa (15.10.2020)

YLE

YLE1 <https://yle.fi/uutiset/3-11577948> Kaikki Helsingin ilmastomielenosoituksessa kiinni otetut vapautettu - "Poliisin voimankäyttö arvioidaan", sanoo sisäministeri Ohisalo (3.10.2020)

YLE2 <https://yle.fi/uutiset/3-11578319> Helsingin poliisi yhä vaitonainen lauantain tapahtumista: Alkuviikosta selviää, kuka päätti kaasusumuttimen käytöstä mielenosoittajia vastaan (4.10.2020)

YLE3 <https://yle.fi/uutiset/3-11578385> Asiantuntija: Kaasusumuttimen käyttö rauhanomaisia mielenosoittajia vastaan oli ylimitoitettua, poikkeaa poliisin aiemmasta linjasta (4.10.2020)

YLE4 <https://yle.fi/uutiset/3-11578882> Muusikko Kimmo Pohjonen koetti estää poliisia sumuttamasta nuoria, mutta saikin itse kaasusta, joutui putkaan ja sai 700 euron sakot (5.10.2020)

YLE5 <https://yle.fi/uutiset/3-11578841> Rikosoikeuden professori: Liikenteellinen haitta kevyt peruste voimankäytölle, poliisi saattoi sortua ylilyöntiin (5.10.2020)

YLE6 <https://yle.fi/uutiset/3-11579404> Sisäministeri Maria Ohisalo pitää lain rikkomista ilmastoaktivismiin nimissä "tuomittavana" (5.10.2020)

YLE7 <https://yle.fi/uutiset/3-11580552> Testasimme pippurisumutetta, jota poliisi käytti mielenosoittajiin Helsingissä - koekaniini Toivo Haimi: "En toivoisi tätä keneläkään" (6.10.2020)

YLE8 <https://yle.fi/uutiset/3-11581006> 26-vuotias Anton Keskinen jätti opintonsa ja liittyi Elokapinaan: "Olen valmis rikkomaan lakia, mutta en kuolemaan" (7.10.2020)

YLE9 <https://yle.fi/uutiset/3-11584387> Poliisihallitus mielenosoittajien sumuttamisesta: Emme havainneet lainvastaista käytöstä poliisin puolelta - Helsingin poliisin päällikkö: Meille jäi vain huonoja vaihtoehtoja (8.10.2020)

YLE10 <https://yle.fi/uutiset/3-11587701> Elokapinan mielenosoituksessa sumuteuista 14 on tehnyt rikosilmoituksen poliisin toiminnasta - osan mukaan heille ei annettu edes vettä (9.10.2020)

YLE11 <https://yle.fi/uutiset/3-11594442> Valtakunnansyyttäjä aloittaa tutkinnan poliisin voimankäytöstä Elokapina-mielenilmaisussa (14.10.2020)

YLE12 <https://yle.fi/uutiset/3-11594569> Läpivalaisimme Elokapinan vaatimukset hiilineutraalista Suomesta viidessä vuodessa, lopputulos: mahdoton tehtävä (15.10.2020)